

rozsévač rozsievač

6

jún–červen
2019
ročník 88

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Ako som si začala
ctiť otca

Co máme dělat?

Naši rodičia

JA SOM HOSPODIN, TVOJ BOH

*„Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajinе,
ktorú ti dá Hospodin, tvoj Boh!“ (Ex 20, 12).*

Na ramenou obrů

Celostátní konference mládeže se konala na konci března 2019 v Praze. Konference bývají většinou na podzim, ale kvůli plánované konferenci 100 let spolu, si odbor mládeže přehodil zaběhlý kalendář. Když dorazilo všechno zhruba tři sta účastníků, jaro již bylo v Praze v plném proudu, kvetoucí třešeň na sborovém dvorečku a první slunné dny, dodaly konferenci úžasnou atmosféru. Téma konference bylo „Na ramenou obrů“.

Záměrem bylo se zamyslet nad prací Ducha Svatého, který pracuje v každém křesťanovi bezmála 2000 let. Vychoval mnohé obry, kteří se pro nás stali velkým příkladem. Chtěli jsme se společně ohlédnout a nechat se povzbudit, napomenout a nasmetovat skrze mnohé příklady vůdců, kteří nám i přes mnohé generace mají co říct. Tato myšlenka vyplývá z verše Hebrejům 13, 7-8.

Vzpomínejte na své vůdce, kteří k vám mluvili Boží slovo, pečlivě pozorujte, jaký byl konec jejich života, a napodobujte jejich víru. Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes, i navěky.

Významnou součástí konference byl blok „návštěva BJB.“ V tomto bloku byl vyhrazen čas pro starší členy z našich BJB sborů, aby přišli a sdíleli se s mládežníky jako na

běžné návštěvě. Chtěli jsme i tímto obrátit pozornost do současnosti, k obrům, kterým můžeme naslouchat dnes. Všechny ostatní semináře se zaměřovaly na osobnosti z Církevní historie, konkrétně na charakteristiku vlastnosti každé dané osobnosti, například Jan Hus - život v pravdě. Hlavním řečníkem byl Michal Klus ze sboru v Trinci (SCEAV). Ve třech programech se s námi zamýšlel nad osobnostmi nového zákona, Marie, Petra a Pavla.

v centru Prahy, zpěv složeného pěveckého sboru napříč BJB, grilování, příjemnou kavárnou, chlapci si všímali krásných sester a dokonce si skupina účastníků pochvalovala možnost odložit mobilní telefon do trezoru na celou dobu konference. Věříme, že všichni účastníci prožili v Praze příjemné chvíle v blízkosti jednoho druhého a hlavně našeho Boha, Pána Ježíše Krista, jež je tím absolutním obrem a největším příkladem, který chceme následovat. Jemu bud' chvála za skvělý čas na konferenci.

Za přípravný tým konference a ODM, Jordan Haller

Obsah

Na ramenou obřů.....	2
Cti otce.....	3
Piate prikázanie.....	4
Desať veľkých slobôd	
Čo s tým dnes?	
Piate prikázanie.....	5
Co máme dělat?	6
Stále je kam růst.....	8
Naši rodičia.....	9
Krátké pozastavenie nad prikázaním:	
...budeš ctiť otca a matku	
Muži, ktorí načuvájú, a muži, ktorí konajú....	10
Púšťaj svoj chlieb	
Viditeľné Slovo.....	11
Ako som si začala ctiť otca.....	12
Ako vnímam Boha (diskusia).....	13
Vzpomínka na bratra Kristoslava Smilka.....	14
Oznámení	
Báseň: Domú	
Já a môj dóm budeme sloužiť Hosподinu	
Vyjadrenie rady BJB v SR ku knihe	
S. Mihála: Príchod Syna človeka.....	16
Ušíté na míru.....	17
Nová kniha: Láska odpouští všechno	
Náš sbor v Kristových letech.....	18
Recenzia knihy – M. Vácha: Modlitba	
argentinských nocí	
Redakčné oznamy	
Inzercie - pozvánky.....	19
Víkendy pro manželské páry	
CampFest 2019	
Konferencia seniorov	
T. Smith: Jednoho dne budu doma.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov

pre širenie Dobréj správy

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerskárová, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová
Grafická konцепcia časopisu: Ján Bogero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihlář, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: roszievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jednoho výtlačku 1,50 € + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyro: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Předplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyro: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelé: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK09 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Roszievac – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 SWIFT: GIBASKBX Clearing: SLSL SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 6/2019: 10. 5. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SŠN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzeniem Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

Daniel Kuc

„Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hos-podin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobré se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hos-podin, tvůj Bůh“ (Dt 5, 16).

Na první poslech se nám při čtení pátého pří-kázání vybaví novozákonné text: „Děti poslou-chejte své rodiče.“

Ale zapsloucháme-li se pozorněji, začneme vnímat, že nejde jen o podřízenost malých dětí výchovným snahám jejich rodičů. Zaslechneme i něco o společné pouti gene-rací tímto světem. O dědictví, předávaném z otců na syny.

Cti svého otce. Cti svého otce, své předky, tra-dici, kontinuitu. A nejde jen o to, poslouchat, naslouchat jim, znát je, znát své kořeny, ale cítit, vážit si, přikládat jim patřičnou váhu. Ne-přicházíme na tento svět v nějakém vzdacho-prázdnu a nežijeme své životy ve vzdacho-

prázdnu. Ocitli jsme se v rozjetém vlaku a nemůžeme to jen tak ignorovat. Nelze nereagovat. A ať už se rozhodujeme jakkoli, nakonec zjistíme, že na své otce nějak navazujeme nebo se proti nim naopak vymezujeme. Jsme součástí něčeho, co nás přesahuje, jsme částí většího příběhu. Naše osobní role je součástí nejprve příběhu našich rodičů, později i součástí příběhu našich dětí. A my jsme dnešním textem zváni k respektu k tomuto velkému vyprávění.

Ona je totiž každá generace znova vystavována pokušení, zahledět se do sebe, po-

kusit se začít jaksi z nuly, úplně nově, moderně a přesvědčena, že určitě lépe. Proto

Cti otce

každá generace znova slyší přikázání desatera: „Cti!“ „Važ si!“ „Naváž.“ A tak se obracíme ke svým předkům bez pohrdavého vysvětlování, že dnes je přece jiná doba a nasloucháme. A cím víc posloucháme, tím víc chápeme, kym jsme my sami, proč jsme takoví a možná i to, kam patříme a jaký je nás úkol.

Jistě, jsou situace, kdy potřebujeme zaslechnout Ježíšovo: „Já však vám pravím“ na místo, kde „otcům bylo řečeno“. Jsou situace, kdy jsme voláni k vystoupení ze stínu svých rodičů, voláni k pokračování někam o kus dál nebo dokonce ke změně směru. Ale ať už je nás úkol, pokračovat na cestě našich před-

chůdců či snad pokusit se změnit směr, nepůjde to bez respektu k otcům. Jsme víc, než jsme si možná ochotni připustit, určeni příběhu našich rodičů. A je na nás, zda to vezmeme v potaz, zda se tomu postavíme čelem. Jsme dětmi svých rodičů, a to nejen biologicky či svou povahou, jsme i dětmi jejich myšlení a zkušeností, jejich snů i strachů, jejich pohledu na svět.

Opakováne se ocitáme v turbulencích všeljakých mezigeneračních konfliktů. Ve spo-lečnosti, v rodinách, v našich sborech. Myslím teď na duchovní otcovství.

Čteme Pavlovo „I kdybyste měli tisíce vychovatelů v Kristu, otců mnoho nemáte, ne-

boť v Kristu Ježíši jsem vás já přivedl k živo-tu skrze evangelium“ (1K 4, 15). Kdo je mým duchovním otcem? Kdo jsou moji duchovní předchůdci? Znám jejich příběh? Tam, kde se zapsloucháme do příběhů svých rodičů, tam, kde listujeme stránkami kronik našich sborů, začnáme rozumět i sami sobě.

Možná lépe porozumíme i všeljakým sou-časným zápasům, kterými v našich sborech procházíme. Tak poslouchejme!

Desať veľkých slobôd

JA SOM PÁN, TVOJ BOH – CTI SVOJHO OTCA A SVOJU MATKU

Nemusíš sa stále búriť
ani proti rodičom –
ani proti učiteľom –
ani proti mrvom –
ani proti zákonom.
Vzbura proti dobrým pravidlám života
zotročuje práve tak, ako slepá poslušnosť.
Ja, všemohúci Boh chcem byť tvójim
nebeským Otcom.
Získaj si slobodu tak, že sa mi podriadiš.

„Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajině, ktorú ti dá Hospodin, tvor Boh!“ (Ex 20, 12).
„Cti si otca i matku, ako ti prikázal Hospodin, tvor Boh, aby si dlho žil a aby sa ti dobre vodilo na zemi, ktorú ti dáva Hospodin, tvor Boh“ (Dt 5, 16).
„Cti svého otce a matku, abys byl dlouho žív na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“ (Ex 20, 12).
„Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho žív a dobré se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“ (Dt 5, 16).

Starozákonní texty:

„Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil v krajině, ktorú ti dá Hospodin, tvor Boh!“ (Ex 20, 12).

„Cti si otca i matku, ako ti prikázal Hospodin, tvor Boh, aby si dlho žil a aby sa ti dobre vodilo na zemi, ktorú ti dáva Hospodin, tvor Boh“ (Dt 5, 16).

„Cti svého otce a matku, abys byl dlouho žív na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“ (Ex 20, 12).

„Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho žív a dobré se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“ (Dt 5, 16).

Novozákonní texty:

„Deti, poslúchajte rodičov v Pánovi, lebo to je spravedlivé. Cti si otca a matku – to je prvé prikázanie so zaslúbením – aby sa ti dobre vodilo a aby si dlho žil na zemi. A vy, otcovia, nedráždite svoje deti, ale vychovávajte ich s prísnosťou a napomínaním podľa Pána“ (Ef 6, 1-4).

„Děti, poslouchejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem. Cti otce svého i matku svou, je přeče jediné přikázání, které má zaslíbení, aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho žív na zemi. Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a napomenutích našeho Boha“ (Ef 6, 1-4).

Piate prikázanie

Piate prikázanie

„Cti otca svojho a matku svoju...“
(Ex 20, 12; Dt 5, 16)

Moji najbližší sa cítia tak isto. Neporiadok je stále hrozivejší!

Zaslužili sme si, Pane,
aby si nás nechal zahynúť v našej
nezakotenosti
a aby sme Ťa stratili naveky.
Nedokážeme si sami pomôcť, Pane!
Bud nám milostivý
a daj, aby sme žili spolu opäť v láske.

„CTI SVOJHO OTCA A SVOJU MATKU, ABY SI DLHO ŽIL V KRAJINE, KTORÚ TI DÁ HOSPODIN, TVOJ BOH.“

Mal som k rodičom vždy vzťah plný lásky a úcty? Dokazoval som im vďačnosť slovom a činom? Robil som im radosť? Modlím sa za nich?
Hľadal som na nich povýšenie? Hanbil som sa niekedy za nich? Znášal som s láskou všetky čudáctva ich staroby, alebo museli zakúšať nedostatok mojej lásky?
Pre mládež: Poslúchal som vždy svojich rodičov a učiteľov? Nesprával som sa k nim drzo? Neodvrával som? Rozčúlil som ich snáď a zarmút il natolko, že z toho ochoreli? Hovoril som pred niekym o svojich rodičoch s opovrhnutím?
Pre rodičov a vedúcich: Myslel som už na to, že Pán Boh bude odo mňa vyžadovať počet za všetkých, ktorých mi zveril? Staral som sa o svojich zverencov v duchu Kristovej lásky? Zaujímal som sa o ich vnútorný život? Mám na nich vždy dosť času? Som vždy dobrým príkladom? Nebol som prívelmi prísný alebo naopak príliš zhovievavý? Bol som unáhlený, neláskavý, bez porozumenia? Dával som niekomu neoprávnene prednosť? Pamätám si a priopomínam chyby a priestupky?
Vzťah k nadriadeným: Ustil som si vždy autoritu svojich nadriadených, alebo som ich neposlúchal, trápil a dráždil?

Neposlušnosť a neúcta voči rodičom bola hodnotená ako vzbura proti Bohu. Za porušenie tohto zákona bol trest smrti (Ex 21, 17; Lv 20, 9).

Zdôvodnenie prikázania:

(Prečo by sme mali plniť toto prikázanie? Aké sú k tomu dôvody?)

Piate prikázanie hovorí o úcte k rodičom. Na prvý pohľad sa možno zdá, že to je ľahké prikázanie, čo sa týka výkladu, a že je určené len detom, aby poslúchali svojich rodičov. Židovskí rabíni, ktorí boli znalci Zákona, však považovali toto prikázanie a jeho plnenie za najťažšie. Netyka sa len detí a mládeže, týka sa každého človeka, lebo každý človek je dietaťom a mnohí sú aj rodičmi detí. Týka sa rodiny a vzťahov v nej. Rodina je základom celej ľudskej spoločnosti. Jeho význam sa však dá rozšíriť aj na vzťah ku tradičiam a predkom v súvislosti so zdravým, neprerušovaným vývojom spoločnosti.

Zaradenie prikázania v Desatore a historický kontext:

Piate prikázanie

Rozsah prikázania:

Ak je teda posvätné meno Otca prenesené na ľudí, je neúcta k rodičom vlastne neúcta k Bohu, ako tvrdí Ján Kalvíns. Ale v prikázaní „cti otca svojho a matku svoju“ je povedané omnoho viac. Predovšetkým je dôležité uvedomiť si, že úcta má byť prejavovaná otcovi aj matke rovnakou mierou. Tým je prelomený staroveký patriarchálny systém. Otec si vedel vynútiť poslušnosť, lebo disponoval majetkom. Matka bola v podriadenom postavení, nebývala deťmi už tak rešpektovaná a niekedy s ňou dopadol synovia zachádzali ako so slúžkou.

Zákon Boží túto patriarchálnu deformáciu, ktorá občas ešte stále existuje, vylučuje. Ďalšia otázka je, ako dlho toto prikázanie platí a je záväzné. Platí bez obmedzenia až do posledného dňa života. Vzťah detí k rodičom sa sice mení, ale platnosť prikázania ostáva.

Jeho platnosť je primerane rozšírená aj na ďalšie osoby, ktorým rodičia zverili časť svojej právomoci, ako sú napríklad učitelia v škole, majstri v učení, duchovní pastieri a učitelia v cirkvi, úradní predstaviteľia. Ale platí aj v súčasnosti generácií v rámci spoločnosti. V dôsledku demografického vývoja príbuda ľudí vo vyššom veku. Toto prikázanie nás vyzýva, aby sme starým ľuďom vzdávali patričnú úctu a nediskriminovali ich. Bývala socialistická, ale aj súčasná trhovokapitalistická spoločnosť má tendenciu odsunúť na okraj, zbabiať sa tých, ktorí jej už nemôžu priniesť hmatateľný efekt.

Prístup, myslenie, keď sú ľudia (najmä starí) diskriminovaní a utláčaní z dôvodu svojho veku, má mnohé formy a podoby a začal sa

nazývať novým termínom ageizmus. Úcta k rodičom sa môže v rozšírennej podobe vzťahovať aj na otázkou zachovávania a udržiavania tradícií, spôsobu života, pamiatok. Žiadny človek nezačína svoju existenciu na prázdenej pláni, vždy sa ocítá v súvislosti dejín, v spoločenstve s „otcami a matkami“, nemôže žiť bez tradície. V živote každej civilizácie alebo spoločnosti sú obdobia, keď je nechut' voči dovtedajšiemu spôsobu života a tradičnému systému vzťahov zvlášť silná. Predovšetkým v obdobiah revolučných zmien, ale aj v pokojných obdobiah môže byť toto prikázanie smernicou, aby sme aj potrebné zmeny v existujúcich zvykoch a tradiciach dokázali robiť citivo a s úctou. Toto prikázanie nás oslobozuje od generačných napäť a sporov. Nehovorí o tom, že generácia detí má mať na všetko rovnaký názor ako generácia otcov. Ak sa však zachová úcta k rodičom zo strany detí, potom rodičov neboli, že ich deti nezdieľajú vo všetkom ich názory. Ľudská sloboda v cirkvi a v spoločnosti vystará len v dialógu s matkami a otcami.

Ak sa tento dialóg, tento vzťah naruší, či už tým, že otcovia vmanipulujú synov do nejakej tradičionalistickej podriadenosti, alebo tým, že synovia vopred odpísia otcov ako nedôležitých, je ohrozený pravý exodus – spoločné vyslobodenie.

Obsah prikázania:
(Čo to znamená ctiť si otca a matku a ďalších predstavených?)

Kalvíns hovorí, že to znamená tri veci: Vzhliadať k nim s úctou, poslušne plniť ich príkazy, byť srdečne oddaný im a ich službe. Jeden moderný výklad Desatora uvádzá: „Boh chce, aby sme rodičmi a starými ľuďmi nepohŕdali, nezabúdali na nich, neodpisovali ich, ale aby sme im dakovali a pomáhalí, aby sme ich počúvali a brali ich vážne.“ Naša cesta k blížnemu sa začína v rodine. Tam sa učím poslušnosť, ktorá patrí k nás mu človečenstvu. Dieťa spontánne môže zažiť, že poslúchať je dobré a že to upokojuje aj svedomie. V rodine môžeme zažiť a naučiť sa, že prikázanie poslušnosti nie je obmedzením, ale dobrým a radostným poriadkom.

Bližného máme milovať a rodičov ešte na výše ctiť, teda preukazovať im okrem lásky a vďačnosti aj rešpekt, poslušnosť a podriadenosť. Láska je prikázaná ku každému človeku. Úcta prikazuje Pán Boh len voči rodičom. Ctiť rodičov znamená zostať otvorený ich láske a prijímať ju, dôverovať ich radám.

Znamená to milovať ich a dôverovať im, a keď zostarnú, nehanbiť sa za nich, ale opatrovať ich a starať sa o nich. Niekoho ctiť znamená brať ho vážne, nepodceňovať ho. Je pokušením „detí“, mladšej generácie, že v určitom štadiu poznávania seba a sveta notoricky podceňuje rodičov, staršiu generáciu. Hlas otcov a matiek, ale aj dejinné dedičstvo máme brať vážne, a to aj tam, kde sa vzpierame; brat ho smrteľne vážne, aj keď si razíme vlastné cesty.

Ak rodina nemá byť len stravovacím zariadením a ubytovňou, ale skutočným domovom, musia k tomu prispieť rodičia aj deti tým, že udržujú spoločenstvo plnením si svojich úloh. Biblia poukazuje na obojsťnosť záväzku. Tak ako sa zvrchovaný Boh zaviazal zmluvou voči ľudu, platí záväzok aj zo strany rodičov k deťom. Rodič v pozemskej rodine nie je absolútnym vládcom, aj on je zaviazaný a zodpovedný. Pre rodičov platí, aby žili a konali tak, aby si ich dieta mohlo ctiť. Apoštol Pavol prikazuje otcom v Ef 6, 3: „Nedráždite si dieťa, ale ich vychávajte v kázni a napomenutí Pánonom.“

Zasluženie spojené s prikázaním:

Prikázanie úcty k rodičom je spojené so zaslúbením „aby si dlho žil na zemi, ktorú ti dáva Hosподin“. V Ef 6, 2 sa píše: „prvé prikázanie so zaslúbením“.

Pán Boh tu zasľubuje, že ak budeš správne ctiť svojich rodičov, dás prežiť plný a krásny život.

Ctiť otca a matku je Boží recept na predĺženie života, ktorý sa osvedčuje aj medzi nekrestanmi. Ten, kto cti rodičov, vzdoruje smrti. Preto hrozil Starý zákon smrtou tomu, kto by svoju otca alebo matku bil či preklinal. Len ten, kto sám svojich rodičov mal v úcte, bude viedieť prebudíť úctu svojich deťí k sebe a bude hodný ich úcty. Toto odovzdávanie úcty zabezpečuje kontinuitu rodiny a tým i ľudského rodu, teda dlhý život na zemi. Vzbudí voči rodičom vedie k narušeniu, až zničeniu celej rodiny a v dôsledku toho aj spoločnosti. Tam, kde vladá úcta k rodičom, kde sú zdravé rodiny, kde nie je nepriateľstvo medzi generáciami, tam je silná spoločnosť. Aj toto prikázanie má za cieľ, rovnako ako ostatné, byť smerovkou k slobode a umožniť život v slobode a láske. Prostredníctvom otcov a matiek chcel náš Boh premeniť krajinu na otčinu-domov. Na zemi chcel mať sídlo bratov a krajinu šťastných deťí.

Vymedzenie (ohraničenie) prikázania:

Určite mnohým z nás napadne otázka: Čo ked má niekto rodičov pochybného charakteru, ktorí sú ani nezasluhujú úctu? Platí aj vtedy toto prikázanie?

Boh nepovedal: Cti svojich rodičov, ak budú na dostatočnej morálnej a intelektuálnej úrovni, alebo len vtedy, ak ti neublížia, alebo ak budú hodnú lásky. Povedal bez výhrad: „Cti otca svojho a matku svoju!“ Príkaz preto platí aj vtedy, keď ľudská dôstojnosť upadá, napr. u starých ľudí až do detinskosti a rozpadu osobnosti.

Spracoval: Ján Szöllőss

Použitá literatúra:

- Bády, J. (1999). Dekalog. Bratislava (vlastný náklad).
- Bády, J. a kol. (2001). Dekalog na prahu 21. storocia. Bratislava (EBF UK).
- Dialog nebe se zemí. (bez identifikačných údajov)
- Lochman, J. M. (1994). Desatero. Směrovky ke svobodě. Praha (Kalich).
- kol. (1991). Slovník biblické teologie. Rím (Velehrad – kresťanská akademie).
- kol. (1996). Nový biblický slovník. Praha (Návrat domů).
- Novotný A. (1956). Biblický slovník. Praha (Kalich).
- Výklady ke starému zákonomu. I. časť Zákon. Česká biblická společnost, Praha 1991.

Co máme dělat?

Den Letnic byl jedinečný a neopakovatelný, stejně jako vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista.

Naplnilo se zaslibení, dané už ve SZ a potom potvrzené Pánem Ježíšem Kristem.

Na základě seslání Ducha svatého se stal něco, co nikdo nepredpověděl ani nečekal. Tenkrát to byla hozená rukavice celému tehdejšímu židovskému společenství, jemuž zní obvinění: „**Vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili.**“ A přece se děje ten div, že Petrovi posluchači jsou zasaženi v srdci a ptají se, co mají dělat.

Ta zvěst je pro dnešní svět stejně nepřijatelná, jako pro tehdejší Jeruzalém.

A přece Duch svatý působí, že i této době zasahuje člověka stejně, jako tenkrát. Není to zásluhou naší výmluvnosti, že lidské srdce je zasaženo ve své pyše a soběstačnosti, je to div téhož Ducha, který naplnil apoštoly v den Letnic.

Po tom, co slyšeli Petra kázat, byli zasaženi v srdci a ptali se: co... máme dělat?

Co máme dělat, abychom byli spaseni? Co máme dělat, abychom došli smíření s Bohem? Co máme dělat, abychom byli přátelé s Bohem? Bůh pro to udělal maximum, když dal svého Syna zemřít za nás. Dnes se dozvídáme, co máme udělat my. Je řada na nás, na tobě i na mně.

Petr na položenou otázku odpověděl takto: „**Obratě se, a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů a dostanete dar Ducha svatého**“ (Sk 2, 38). Odpověď na otázku, co máme dělat, má tři části. Podívejme se na to blíže. Nejprve Petr říká, že nemůžeme být křestanem bez obrácení.

1. Obrácení

Obratě se! Na prvním místě je tu nutnosť životního obratu. Výzva k obrácení míří osobně ke každému z nás. Co znamená ta výzva, obratě se? Obrácení je změna stavu. Např.: Jestli jsem šel doleva, po obrácení půjdou doprava. Jestli něco leželo lícem vzhůru, po obrácení bude vidět rub. Když se obrátí něco, co stálo na nohou, bude to

obrácené vzhůru nohama. Podobný „převrat v životě“ znamená naše obrácení k Bohu. To obrácení je dílem Ducha svatého, který na nás působí. Už hodně dřív pro rok Izaiáš řekl: „**Až bude na nás vylit z výše duch, pouště se stane sadem a sad bude mít cenu lesa**“ (Iz 32, 15). To znamená: Duch svatý způsobí, že dojde k převracení všech hodnot. Náš život, který se podobal vyprahlé poušti, se změní, stane se z něj sad ovocných stromů a ponese hojně ovoce. Je to ovoce, které nevychází z nás, ale z Boha. Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrata, věrnost, tichost a sebeovládání. To poroste v našem životě, protože bude zavlažován Duchem svatým. Obrácení také znamená, že to, co bylo dole, je najednou nahore. A co bylo nahore, je najednou dole. Takže nejen, že pouště se stane sadem, ale i obrácené. To, co jsme po kládali za sad, ztratí svoji hodnotu.

Apoštol Pavel o svém obracení píše podobně ve svém listu Filipském: „**Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odpsal jako ztrátu. A vůbec všecko pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všecko. Pro něho jsem všecko ostatní odpsal a pokládám to za nic**“ (Fil 3, 7-8).

V našem životě se vede podobný zápas o to, kdo bude mít navrch. Zda hřich nebo pravá zbožnost. Ve chvíli, kdy vidíme, že hřich (naše sobeckost, lenosť, neochota, špatný zvyk) vítězí, potřebujeme obrácení. Ano, znova potřebujeme přijít k Pánu a odvrátit se od hřachu. Pak nám bude zbožnost dráhá a hřich se před námi znemožní. Bude někde hluboko dole. Ztratí v našich očích svoji cenu. Druhý krok proti tomu, co se poprvé obrátil k Bohu je:

2. Křest

„**Každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů.**“

Význam slova „křtit-baptizo“, odkud pochází slovo baptisté, znamená doslova – „potopit nebo ponořit pod vodu“. To je poprvé, co apoštolové veřejně nařizují lidem, aby provedli tento akt. Předtím mnoho Židů podstoupilo křest Janův a také byli seznámeni s křtem pohanů, kteří přijali judaismus - říkalo se jim prozelité. Tentokrát má být křest znamením něčeho, co se stalo, a to je obrácení nebo pokání. Tento křest se má také konat ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hřichů. Nebo ještě lepší překlad „kvůli odpuštění hřichů“. Křest neprodukuje odpuštění a umývání hřichů. Skutečnost odpuštění předchází obřad křtu. Opravdové pokání přináší od Boha odpuštění hřichů.

V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hřichy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul“ (Ef 1, 7).

A kvůli tomu měl být nový věřící pokřten, že přijal Slovo a odpuštění od Krista - nikoliv obrácení.

Nicméně, křest měl být všudypřítomný akt poslušnosti. Proto se stal synonymem pro spasení. Takže říci v té době o někom, že byl pokřten na odpuštění hřichů, bylo stejné, jako říci, že byl spasen. Takže křest je znamením našeho spasení a veřejné potvrzení naší víry v Krista. Co máme dělat? Konkrétní věci! „**Obratě se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hřichů a dostanete dar Ducha svatého**“ (Sk 2, 38).

3. Dar Ducha svatého

Dar Ducha šel tehdy ruku v ruce s křtem na odpuštění hřichů, čehož přitomní muži dosáhli v následujícím biblickém verši. Ženy toho dosáhly až později, při Pavlově misii. Ale ani v Bibli nejde všechno najednou. Protož jíme v pomalých dějinách spásy a nikoliv komiksovém příběhu. Duch svatý způsobil, že Petrovo kázání změnilo život tří tisíců lidí, kteří se dali pokřtit a vytvořili první křesťanský sbor na světě. Co znamená dostat dar Ducha svatého?

Duch svatý je dar od Otce. Je darem, který není možno získat vlastními prostředky. O tom se přesvědčil Šimon, když chtěl dostat tento dar za peníze (Sk 8, 20). Bůh

nám dal dva vzácné dary. Mohli bychom je nazvat: **Dva největší Boží dary. Bůh dal svého Syna a poslal Ducha svatého.**

Vic už dát nemohl. Bůh dal v těchto dvou darech tolik, že Mu už nic k dávání nezbylo. Zná to divně, ale je to pravda.

V Synu a v DUCHU máme vše, co potřebujeme k životu, k slávě Boží. Tyto dary dal Bůh v různou dobu. Jeden ve vánoční době, druhý v době svatodušní. Co lze říci o daru?

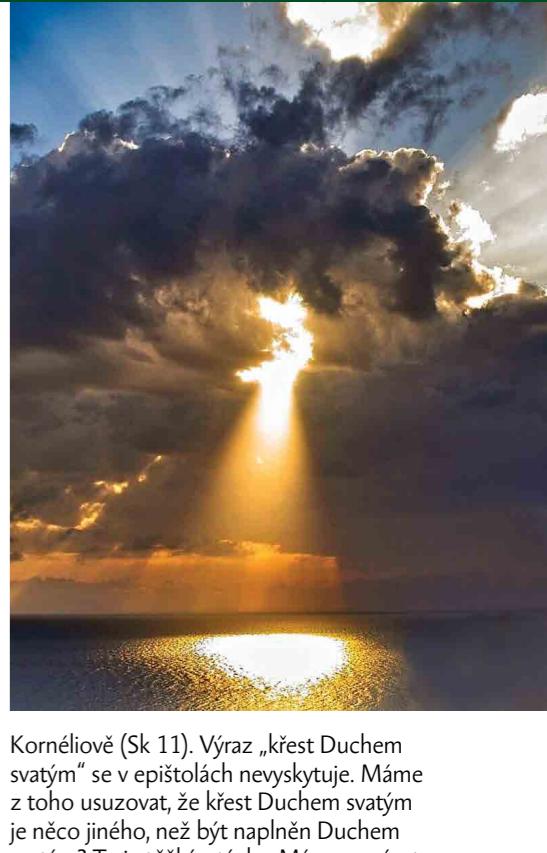
Dar dáváme, přijímáme a užíváme.

Kdo přijme Krista, stane se Božím dítětem. Nebeský Otec má pro tebe také dar Ducha svatého.

Duch svatý je původcem a dárce života. Pracoval na našich duších před obrácením. Zjevit nám naše hřichy a vložil v naše srdce touhu po spasení v Kristu.

Slovo Boží se stává působením Ducha svatého živým v našem srdci. „Kdo Ducha Kristova nemá, ten není jeho“ (R 8, 9).

Existuje rozdíl mezi naplněním a křtem Duchem svatým? Na několika místech Písma čteme, že sám Pán Ježíš nás bude křtit Duchem svatý (Mt 3, 11; Lk 3, 16). Ve Skuticích apoštola se křest Duchem svatým objevuje dvakrát: při svátku Letnic a v domě

Stále je kam růst

Narodil jsem se ve Vsetíně milujícím rodičům Miladě a Petrovi. Už jenom tato skutečnost by se dala považovat za zázrak, protože mě zdravotnický personál hned po narození musel křísit. Nakonec vše dobře došlo, touha přežít byla silnější.

Vyrůstal jsem v láskyplném prostředí ještě po boku mé o tří a půl léta starší sestry Annie, která mi byla a je v mnohem pomoci.

Odjakživa jsem nebyl příliš průbojný člověk, spíše jsem byl a mnohdy stále jsem bojácný a nerozhozný.

Narodil jsem se do křesťanské rodiny, a tak jsem již od dětství navštěvoval církev – místní sbor věřících, kde můj tatínek kázal, modlil se, také jsme tam měli besídku, do které jsem odmalička chodil. Neexistovalo, že by se v neděli do sboru nešlo (s výjimkou nějaké vážné nemoci). Jsem vděčný za výchovu svých rodičů a za lidi, kteří mě obklopovali. To ale neznamená, že se vše odvijelo růžově. Jako každé malé dítě i já jsem začal chodit do školky, kam samozřejmě chodily i děti, které ve vídě vychovávány nebyly.

Kam až si pamatuji, vždy jsem byl dost přemýslivý a hodně věcí mě trápilo. Už ve školce jsem se setkal s prvními náznaky šikany. Lidi dokázou být zlá a rádi se staví do role těch, kdo šikanují, možná aby sami nebyli v pozici těch, kdo jsou šikanování. Jakoby nešlo žít v lásce a pokoji se všechni – což samozřejmě jde, jen se musí chtít.

Prakticky po celou základní školu se mi děti posmívaly, třeba už jen proto, že jsem z věřící rodiny, nebo proto, že jsem byl spíše slabší dítě. Stačilo na chvíli projevit slabost, strach nebo se rozbrečet, a už se to se mnou vezlo. V té době mi již zmíněná sestřička dost pomáhala, utěšovala mě a modlila se ke mnou. A pokud si vzpomínám, při nějaké takové situaci, kdy jsem prožíval velké sevření a strach, jsem odevzdal svůj život Ježíši Kristu.

To jsem ostatně udělal mnohokrát – protože jsem si pořád nebyl jistý, zda to předešlé rozhodnutí bylo opravdové.

Takže si ani nepamatuju přesné datum svého obrácení, ale doufám, že v nebi mají o této skutečnosti přesnější záznamy.

Jakmile jsem nějak překlepal základní školu, začal jsem si vybírat směr, kudy dál. Jsem spíše technický a praktický člověk, a tak jsem si vybral školu tomu blízkou. Nastoupil jsem do Valašského Meziříčí jako mechanik elektronik. Znamenalo to každodenní dojíždění z Prlova přes Vsetín až do ValMezu.

Na toto období vzpomínám celkem rád, ledacos jsem se naučil, ale taky jsem toho už i sponutu pozapomínal. I tady se projevovaly drobné náznaky nějakého posměchu, ale nebyla to šikana jako na základní škole. Našel jsem si tam i pár dobrých kamarádů. Během studia na střední jsem zkoušel tvorit nějaké weby, také jsem byl zapojen v mlá-

deži ve Vsetíně, kde jsem pomáhal, jak bylo momentálně zapotřebí.

Pamatuju se na dobu, kdy jsem měl po počtu rozložené knihy a sešity, snažil jsem se učit, ale všechno mi splývalo do jednoho guláše.

Na druhé straně mě těšilo, že jsem měl díky službě v mládeži možnost hned použít, co jsme se učili. Tou dobou se totiž ve Vsetíně konal koncert skupiny Hillsong a já jsem vytvořil program na evidenci lístků, který se pak použil při výdeji objednaných lístků před vstupem na koncert.

Blížila se maturita, za kterou jsem se úspěšně modlil a pak díky Bohu zvládl, i když jsem spoustu věcí nechal na poslední chvíli, jak už je mým ne moc dobrým zvykem. Svoje spolužáky a učitele jsem si někdy natolik oblíbil, že jsem nechtěl opustit školu bez toho, že bych je nějakým způsobem nasměroval na Ježíše. Nakonec jsem napsal spoustu osobních i univerzálních dopisů a nakoupil jsem hromadu Studentských pečetí (čokolád), k tomu jsem přidal desítky Nových zákonů z akce Exit 316. A protože nemáme auto, musel se mnou jet do školy tatínek, abych to všechno pobral. Měl jsem docela strach, jak to ve škole přijmou, ale byl jsem překvapený jejich velmi kladnou a pozitivní reakcí.

Tak jsem završil svá studia na střední škole. Někdy v té době jsem také stvrzel svoji víru v Ježíše Krista křtem, který se uskutečnil ve Vsetíně a dál jsem navštěvoval místní mládež a byl účastníkem ledajících křesťanských akcí, do kterých jsem byl dost často nějakým způsobem zapojen, ať už se jednalo o nějaké zvučení či projekci anebo natáčení na záznam.

Nastal čas rozhodnout se, co dál v životě. Sehnal práci je u nás těžké, a tak jsem začal na Úradu práce ve Vsetíně. Ale nic, co bych mohl dělat, mi nenašla, a tak jsem si napsal životopis a roznášel jej po firmách osobně.

Sem tam se něco podařilo, něco jsem si našel, ale vždycky to bylo na chvíli. Mé nejdělsí zaměstnání v té době bylo jeden nebo dva roky. Zkoušel jsem už ledacos, výrobu u pásu, balení sítí proti hmyzu i jejich sestavování, vykonávání stále stejných činností na rychlost a na výkon do zbláznění.

Tak se mi na chvíli podařilo získat práci přímo v městě vesnicí, kde jsem dělal něco jako kotelníka u obce a věci, které prostě byly potřeba. Takže v zimě jsem odhazoval sníh z chodníků v celé vesnici a v létě jsem je zase zametal; i zde jsem se snažil povídат lidem o Kristu. Místní mě měli rádi, jednali se mnou dobře, ale s mými názory se nezto-

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

tožňovali. Po nějaké době tahle práce skončila a já jsem se opět poohlížel po novém zaměstnání. Nastoupil jsem do slévárny. Tam to vypadalo jako v pekle. Bylo to velice nevlídné prostředí plné drsných chlapíků. Zde jsem ale nesetral, díky Bohu, déle než tři měsíce; před koncem zkusební doby jsem se s mistrem, který byl aktivním jehovistou, rozloučil. Zjavně jsme si neporozuměli.

Propadl jsem se do deprese a nevěděl, jak v životě dál. Radil jsem se se Štěpánem Černíkem, starším bratrem z našeho společenství, a ten mě tak nějak mimochodem nasměroval na TWR.

No jo, jenže TWR je v Brně a já byl v Prlově. Ale věděl jsem, že abych se z té deprese dostal, musím začít něco aktivně dělat,

a tak jsem se rozholil, že dám do pořádku okna a dveře v našem domě, která byla ve velice špatném stavu. Takže jsem si sehnal všechny potřebné věci, nanosil okna do stodoly, pustil rádio na plné pecky a jel jsem.

Deprese mě pomalu začala opouštět a získal jsem trochu nadhled nad věcmi, kterými jsem se zrovna v té době trápil.

U práce jsem se modlil a rozholil jsem se, že zkusím do TWR zavolat, což jsem udělal ještě z kokpitu slévárenského jeřábu.

Pár dnů nato už jsem byl zase na úradu práce, takže jsme se s šéftechnikem TWR Daniellem Zemanem domluvili, že se na ně přivedu podívat.

Práce mě celkem zaujala, ale byl jsem opět neprůbojný... Takže mi řekli, že by potřebovali někoho víc komunikativního.

Nicméně, po nějakém čase se mi Daniel znova ozval a prohlásil, že by bylo největší

chybou v historii TWR mě pustit k vodě. Neuvěřitelné bylo i to načasování – z TWR zrovna někdo odcházel, takže technika právě v tu chvíli potřebovali.

Snažil jsem se k tomu přistupovat zodpovědně, stejně jako ke každé své předchozí práci. Takže jsem se snažil nasát co nejvíce možných informací – a že jich bylo! No a 1. 9. 2019 to už bude 8 let od doby, co jsem se stal stálým členem týmu. Jsem Bohu vděčný za to, jakou mi dál práci a tak nějak si uvědomují, že aniž bych to tušil, Bůh mě na tuto službu připravoval už od mládí. Proč si to myslím? Uvedu příklad: Před pár lety přišla domů maminka s tím, že se přihlásila do nějakého kurzu psaní na počítací všechny deseti. Samozřejmě jsem to chtěl umět taky a za nějaký čas jsme se v rychlosti začali s maminkou předhánět a já jí pak pomáhal přecházet různá cvičení. Je to velice užitečná věc, která se mi pak hodila jak ve škole, tak i v práci, kterou nyní dělám.

Jsem vděčný za každý pořad, který se podává úspěšně sestříhat či smíchat, mám z toho pak radost. Je to velice dobrá práce, ale není to jen práce s počítacem.

Občas je možnost pracovat i venku, třeba shrabat listí či zamést chodník, tady zúročuje zkušenosť z práce u nás na obci.

Stále je kam růst a v čem se zlepšovat a věřím, že Ježíš, který již dílo ve mně započal, jej dovede až do zdarného konce.

Pavel Surý

Ilustračné foto

Myšlím, že všetci by sme chceli, aby sa nám dobre darilo, aby sme sa mali dobre. Čo znamená mať sa dobre? Niektorí žiaci si myslia, že dobre by sa mali vtedy, keby nemuseli chodiť do školy. Iní si myslia, že dobre sa majú tí, ktorí majú veľa peňazí a môžu si robiť, čo sa im zachce. Otázka, „či sa majú ľudia lepšie“, býva používaná aj ako jedno z kritérií činnosti vlády. Či je to naozaj to správne kritérium, ostáva otázkou. Isté Božie zaslúbenie však hovorí, že **dobre sa budú mať tí, ktorí ctia svojho otca a svoju matku**. Tým sa bude dobre vodiť a dokonca majú zaslúbený aj dlhy život (2M 20, 12; Ef 6, 3...). Ja som nebol dobrým synom. Rodičia to so mnou nemali ľahké. Spomínam si však na jednu zvláštnu skúsenosť, ktorá patrila medzi rozhodujúce v mojom živote. V čase, keď som už dospeval, jednoho dňa k nám prišli vojaci v civilé. Dopočuli sa, že som hudobne nadaný, a prišli mi ponúknut možnosť dostať sa do posádkovej hudby. Opisovali nám rôzne výhody, ako by som sa tam mal dobre, a dalí nám istý čas na premyslenie. Po ich odchode sme sa spolu s rodicmi o tom rozprávali a zhodili sme sa, že **pre môj duchovný život viery by to nebolo dobré**. Preto, keď si prišli po odpoved, mal som jasný postoj, že nie. **Moja zhoda s rodičmi v životnom smerovaní bola aj istou formou úcty k nim**. Naša spoločná snaha o súlad s Božími hodnotami bola tiež istou formou úcty k nebeskému Otcomu, ktorý sa potom o moje budúce povolanie aj zvláštnym spôsobom postaral. V našej dedine to s možnosťami zamestnať sa nebolo ružové. Rodičia ma preto dali zapísť za montéra oceľových konštrukcií vo Frýdku-Místku, kde už boli aj niektorí ďalší chlapci z našej dediny. To, čo som sa tam naučil, sa mi neskôr v praktickom živote neraz zíšlo a bolo mi na úžitok. Keďže na internáte bolo pianino, dal som sa zapísť do hudobnej školy. Po vyučení som sa zvláštnym spôsobom dostal na Konzervatórium v Ostrave, i keď som nikdy nič podobné neplánoval. Vedel som, že dostať sa na konzervatórium je veľmi ťažké, a obzvlášť pre klaviristov, na ktorých sú kladené vysoké požiadavky. Preto mi niečo také ani vo sне nenapadlo. Práv ma oslovila moja učitelka klavíra. Povedala, že pripravuje jednu žiačku na skúšky, či by som nešiel s nimi. Že za to nič nedáme, a keď to nevyjde, nič sa nestane. Vtedy som si robil aj autoškolu. Raz sme sedeli s inštruktorm v nákladnom aute V3S a medzi rečou sme príšli aj na túto otázkou. Povedal som, že neviem, ako sa rozhodnúť. On mi odpovedal, že keby na to mal, neváhal by ani chvíľu. Jeden z profesorov sa venoval aj starším žiakom, ktorí prišli z výroby, a mal s nimi dobré skúsenosti. Mal som usilovať dostať sa k nemu, ale mohol som sa rozhodnúť aj inak. Všetko to boli sami cudzí ľudia, nemal som žiadnu známost, a predsa som bol nakoniec prijatý tam, kam sa nedostali viacerí uchádzaci, ktorí boli na tom technicky omnoho lepšie ako ja. Po absolvovaní som sa dostal do zamestnania ako učiteľ hudby na LŠU v Banskej Štiavnici. Dlhé roky som mal veľmi

ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus". To sú chvíle príjemného osvieženia, pretrhli sme väzby starého myslenia. Panstvu Ježíša Krista sme uvoľnili v srdci miesto, myslíme na to, „čo je hore“.

Preto nebudeme svoj život zaťažovať napríklad zlobou a odplácaním. A tak podobne obnovujeme mysel ďalšími výzvami evanjelia. Skvalitniť a obohatiť život môžu len hodnoty večnosti. Presvedča me sa, že ak zodpovedne prijmeme výzvy evanjelia, nás deň bude krajský a radostnejší. V duchu prežijeme radostné zvolanie apoštola: „Kde je, ó smrt, tvoje vítazstvo?“ Možno to vyznieva trochu nadnesene zjednodušené. Avšak duchovný život bez podobných skúseností je neúplný. Nevysvetľujme si tento druh povzbudenia ako nejaký šikovne naučený trik, ale nechajme sa modlitbou posúvať denne bližšie k hodnotám večnosti.

J. Stupka

Naši rodičia

Spomínam si však na jednu zvláštnu skúsenosť, ktorá patrila medzi rozhodujúce v mojom živote. V čase, keď som už dospeval, jednoho dňa k nám prišli vojaci v civilé. Dopočuli sa, že som hudobne nadaný, a prišli mi ponúknut možnosť dostať sa do posádkovej hudby. Opisovali nám rôzne výhody, ako by som sa tam mal dobre, a dalí nám istý čas na premyslenie. Po ich odchode sme sa spolu s rodicmi o tom rozprávali a zhodili sme sa, že pre môj duchovný život viery by to nebolo dobré. Preto, keď si prišli po odpoved, mal som jasný postoj, že nie. **Moja zhoda s rodičmi v životnom smerovaní bola aj istou formou úcty k nim**. Naša spoločná snaha o súlad s Božími hodnotami bola tiež istou formou úcty k nebeskému Otcomu, ktorý sa potom o moje budúce povolanie aj zvláštnym spôsobom postaral. V našej dedine to s možnosťami zamestnať sa nebolo ružové. Rodičia ma preto dali zapísť za montéra oceľových konštrukcií vo Frýdku-Místku, kde už boli aj niektorí ďalší chlapci z našej dediny. To, čo som sa tam naučil, sa mi neskôr v praktickom živote neraz zíšlo a bolo mi na úžitok. Keďže na internáte bolo pianino, dal som sa zapísť do hudobnej školy. Po vyučení som sa zvláštnym spôsobom dostal na Konzervatórium v Ostrave, i keď som nikdy nič podobné neplánoval. Vedel som, že dostať sa na konzervatórium je veľmi ťažké, a obzvlášť pre klaviristov, na ktorých sú kladené vysoké požiadavky. Preto mi niečo také ani vo sne nenapadlo. Práv ma oslovila moja učitelka klavíra. Povedala, že pripravuje jednu žiačku na skúšky, či by som nešiel s nimi. Že za to nič nedáme, a keď to nevyjde, nič sa nestane. Vtedy som si robil aj autoškolu. Raz sme sedeli s inštruktorm v nákladnom aute V3S a medzi rečou sme príšli aj na túto otázkou. Povedal som, že neviem, ako sa rozhodnúť. On mi odpovedal, že keby na to mal, neváhal by ani chvíľu. Jeden z profesorov sa venoval aj starším žiakom, ktorí prišli z výroby, a mal s nimi dobré skúsenosti. Mal som usilovať dostať sa k nemu, ale mohol som sa rozhodnúť aj inak. Všetko to boli sami cudzí ľudia, nemal som žiadnu známost, a predsa som bol nakoniec prijatý tam, kam sa nedostali viacerí uchádzaci, ktorí boli na tom technicky omnoho lepšie ako ja

Muži, ktorí načúvajú, a muži, ktorí konajú

Zaneprázdenosť – nepriateľ načúvania

Dnešný životný štýl nám, zdá sa, dáva čoraz viac zabrat. Niekedy sú naše ambície vyššie ako naše možnosti, ktoré sa ich snažia dobehnuť. Často riešime veci za pochodu. Zastavenie sa a pokojné načúvanie Písma býva niekedy nemožné... Vela času nám zaberie zamestnanie, starostlivosť o deti, domácnosť, naše záľuby (ak si na ne nájdeme čas) a mnohé ďalšie „maličkosti“, ktoré sú také „nevýhnutné“ pre nás život.

Musíme predsa z niečoho žiť, to je jasné

Text, ktorý hovorí o nasýtení zástupov (Lk 9, 11 – 17), je o ľuďoch, ktorí si našli čas, aby počúvali Ježiša. Počuli jeho učenie, boli svedkami uzdravovania a chceli sa dozviedieť niečo viac. Prvotný dôraz textu je na konci tohto vyučovania, keď sa o slovo hlásili žaludky poslucháčov. Učenici boli samým Pánom vohnaní do úzkych, keď im povedal: „Dajte im vy jest!“ (Lk 9, 13) Pre učeníkov bolo nasýtenie tolkých ľudí neriešiteľnou úlohou. Z ľudského pohľadu bolo to, čo mali k dispozícii pre takú masu ľudí, smiešne. Pre Ježiša to však smiešne nebolo. Počítal s ľudský neriešiteľnou situáciou, ale nenechal učeníkov trápiť sa. Vzal to, čo mali, hoci to bolo len jedlo pre pár ľudí. Vedel, čo je hlad. Rozumel a aj dnes rozumie bežným potrebám.

Čas na počúvanie býva aj časom na záruk

Zástup, ktorý počúval Pána Ježiša, bol svedkom záruku, ktorého sa zúčastnili všetci prítomní. Je dobré vypočuť si dobré vyučovanie, ale keď ide v živote „do tuhého“ (v tomto prípade bolo potrebné dať jedlo tisicom

ľudí), je na mieste otázka, či je viera vo Vsemohúceho skutočná. Či počuté funguje aj v praxi. Učenici verili, že Ježiš je Boží Syn, videli ho uzdravovať a robiť rôzne zázraky. Možno nás prekvapí, že viackrát počuli teóriu, slová o Božom kráľovstve, o viere, dobrú správu priamo z úst Učiteľa, a napriek tomu pri tejto výzve zostali zaskočení. Mali svoje praktické a logické riešenie.

Máme len päť chlebov a dve ryby. Iba ak by sme išli a nakúpili pre tento ľud... Božie riešenie v tomto prípade bolo spoľahlivosť sa na Ježiša a na jeho pokyny. On lámal, On podával, On rozmožil. Načúvať Pánovi Ježišovi a spoľahlúť sa v bežnom živote na Jeho usmernenie je jedným z kľúčových prvkov skutočnej viery.

Načúvajúci muži

Tam, kde sa uvádzal počet mužov, bolo potrebné k tomu pripočítať ženy a deti. Spolu celý zástup mohol mať aj 20 000 ľudí.

Predstavme si však len tých päťtisíc mužov. Mužov, ktorí načúvajú Učiteľovi! Muži, ako sme na tom dnes? Kolkí vo vašom okolí načúvajú Pánovi? Je to na ich životoch vidieť?

A čo ja? Ako často a ako sústredene počúvam? Sú to dosť nepríjemné otázky, zvlášt v dnešnej dobe. Načúvanie slovám Majstra má svoje nezastupiteľné miesto v životoch mužov. Nemá to však byť len o počúvaní dobrého učenia, skvelých biblických princímov alebo excelentných kázní.

Mužovia činu

Dobré vyučovanie – teória bez reálnej praxe – nemá na život človeka takmer žiadnený vplyv. „A každý, kto počuje tieto moje slová

a nerobí podľa nich, podobá sa na blázna, ktorý postavil svoj dom na piesku“ (Mt 7, 26). „Každý teda, kto počuje tieto moje slová a koná podľa nich, podobá sa rozumnému človeku, ktorý postavil svoj dom na skale“ (Mt 7, 24).

Ak načúvam Božiemu slovu a Jeho Duchu a porozumiem tomu, čo mám robiť, čaká ma ešte jedna úloha. Byť odvážny a vykročiť podľa toho, čo som počul. Možno máme niekedy pocit, že nám kresťanstvo akosi nefunguje. Možno je čas zamyslieť sa nad tým, či dobre rozumieme tomu, čo sme počuli. A nakoniec – či sme ochotní urobiť to, čo PÁN povedal.

On chce, aby sme sa stali súčasťou Jeho záruk. Niekedy nemáme (obrazne povedané) viac ako „päť chlebov a dve ryby“.

Zdá sa, že nemáme takmer nič v porovnaní s obrovskými potrebami ľudí, ktorí sú okolo nás.

Mužovia! Nájdime si čas na Písma. Pozorne načúvajme Jeho Duchu. Vykročme, keď nám hovorí: „Zapoj sa do tejto služby.“ „Navštív tú rodinu.“ „Povzbud toho brata.“ „Prestaň to robiť.“ „Nepotrebuješ to.“ „Ospravedlň sa.“ „Bud trpezieljivý.“ „Zniž svoje nároky...“ Načúvaj, čo ti chce povedať dnes.

I. Staroř

Púšťaj svoj chlieb

Nikdy som nerozumela tomuto výrazu: „Púšťaj svoj chlieb po vode.“ Nedávalo mi to zmysel. Prečo by som mala pustiť chlieb na vodu – veď by sa rozpustil? Dnes som však počula krásne vysvetlenie. Nie je úplne isté, či sa týka presne tohto verša, ale mne veľmi pomohlo pochopiť tento text. Že vraj Egyptania, keď sa rozlial Nil, neplakali nad svojou stratenou úrodou. Neplakali nad záplavou. Ale sadli do člnov a na tých miestach, kde kedysi boli polia, rozsievali pšenicu, jačmeň alebo raž. Jednoducho semienka, z ktorých neskôr vyrástli klasy, z ktorých potom vyrábali chlieb.

Prekážka – potopa, záplava – ich neparalyzovala, ale prinútila k práci. Neplakali nad rozliatym mliekom. Vedeli totiž, že o dva-tri týždne Nil znova klesne a v bahne krásne vyklíčia semiačka. Takisto vedeli, že keby počkali so sejboru na neskôr, v blate by už nič nezasadili – už by sa tam nemali ako dostať. A tak siali do vody, s vierou, že voda opadne. Siali do vody bez toho, aby vôleč videli zem.

Siali s nádejou na dobrý koniec. Siali, keď boli podmienky na prvý pohľad najhoršie, najnepríaznivejšie.

„Púšťaj svoj chlieb po vode, lebo po mnohých dňoch ho nájdes“ (Kaz 11, 1).

Vychovávam svoje deti najlepšie, ako viem.

Vychovávam ich k bázní pred Bohom, k rešpektu voči autoritám, k láske voči blízemu. Učím ich vidieť Boha v každej situácii, do ktorej sa dostanú, učím ich vďačnosť za tieto situácie. Učím ich poriadku, zodpovednosti, pracovitosti.

Často sa mi mnohé z toho nedári. Často som sklamána sama zo seba. Niekedy dokonca robím veci len na pohľad, pretože už nevládzem. Mám pocit, že iba sejem a sejem a sejem. A že okolo mňa je more vody a žiadna úrodná pôda. Mám pocit, že občas som pod tou hladinou aj ja, nielen to, čo zasievam.

Ale ak je pravda, že ak pustím svoj chlieb po vode, po mnohých dňoch ho nájdem, tak to má zmysel. Množstvo vecí robím len vo viere a s nádejou. Často nevidím výsledky celé ro-

(Na motývy kázné D. Kraljika)
Lydia Podobná

Som ako nalonemá trstina

Jarka Rečníková

Pane,
som ako blikotajúci knôt,
som ako nalomená trstina,
a prichádzam pred Teba
s prosbou o milosť.

Povedal si,
že tlejúci knôt neuhasíš
a nalomenú trstinu nedolomíš.

A preto,
dôverujúc Tvojmu slovu
a všetkým Tvojim zasľubeniam,
ktoré si predložil na môj stôl
ako to najlepšie dobrodenie,
znova a znova prosím o milosť...

Moja duša tíško lká
a oči sú zaplavene slzami.
V hrdle mám horkosť a bolest
a srdce ide na dve polky roztrhnúť...
Ty všetko vidiš, všetko vieš...
Nemusím nič vysvetľovať
a nechcem sa pretvarovať.

Zrnká pochybnosti ma však tlačia všade
a... omáňajú,
mám akési zatvrdnuté vnútro,
moc zla sa na mňa valí z každej strany
a bezcenné smeti sa tisnú do duše a jatria rany...
Preto som tu a pod Tvojim krížom na kolenná padám
a prosím znova o obmytie Tvojou krvou.
Tíško pláčem a stonám pred Tebou, Pane.

Prosím o odpustenie,
prosim o milosť,
prosim o povzbudenie...

Dovolávam sa Tvojho uistenia,
ked visia надо mnou mraky pokušenia,
ked hromy zúria všade vôkol mňa
a blesky pretínajú pokoj srdca...

Som Tvoje dieťa
a to je to najvzácnnejšie,
to najdrahšie, čo z lásky si mi dal...
A preto v pokore Ťa prosím,
to svoje dieťa nes a doved do cieľa.
Pre svoju milosť a sluby, čo si nám zanechal...
Amen.

Maky Žalm 103, 15 – 16
Človek, ktorého dni sú ako tráva,
kvitne ako polný kvet,
sotva ho vietor ovanie, už ho niet.

Motýľ Žalm 90, 14
Nasýť nás zrána
svojou milosťou,
aby sme každý deň
radostne plesali.

Spoločne s básňou dnes v rubrike Viditelné Slovo predstavujeme fotografie s krásnymi veršami z Biblie – od bratra Janka Kováčika.

Viditelné Slovo

Do rubriky „Viditelné Slovo“ aneb Zamyslení nad veršom, môžete posílať svoje fotografie a zkušenosť, jak jste najednou uvideli niekterý biblický verš jiným zpôsobem – nové, jak vám Pán Búh otevrel oči.

Môžete také napsať svú oblíbený verš, ktorý k vám stále promlouvá. Stačí krátkce, i jedna věta... (red)

Sýkorka Mat. 6, 26
Pozrite sa na nebeské
vtáky: nesejú, nežňú, nezhromažďujú obilie
do sýpok, a už nebeský Otec ich živí.

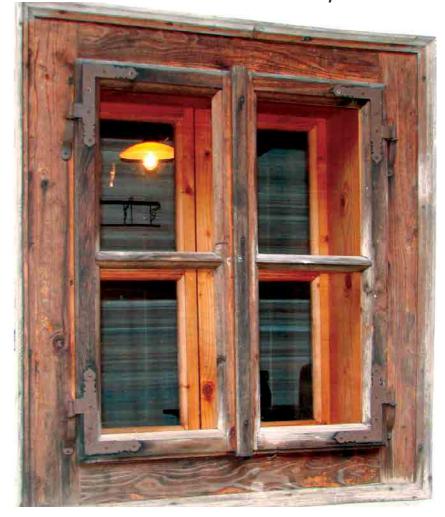
Okno 1Jána 2, 10
Kto miluje svojho brata,
zostáva vo svetle a nie je nikomu
na pohoršenie.

Trstina Mat. 12, 20
Nalonemú trstinu nedolomí a tlejúci knôt nedohasi...

Pavučina Job 8, 14
Jeho nádej je ako babie leto
a jeho dúfanie ako pavučina.

Ako som si začala ctiť otca

Ako dieťa som vychodila besiedku, dorast a mládež, takže moje vedomosti o desiatich Božích prikázaniach boli úplné. V detstve mi prišli jednoduché a nemala som pocit, že by som to nedokázala. To som ešte netušila, že raz bude pre mňa jednou z najväčších výziev dokázať „ctiť si svojho otca“. Rodina, v ktorej som vyrástla, nepatrila medzi najlepšie pod slnkom. Patrila k tým rodinám, ktoré nesú názov dysfunkčná rodina. Ak by to ostalo len pri tom, že môj otec bol podnikateľ a býval málo doma, či pri tom, že si našiel popri maminke inú ženu, s ktorou sa nakoniec druhykrát oženil, povedala by som si, že mám krásny život. S tým, že vás otec s vami netrávi čas, sa dá vyrovnáť rôzne – napríklad písat slohy vo štvrtom ročníku o tom, že by som si prial, aby môj otec nebol podnikateľ, či vymysliť darček v podobe fotiek so súrodencami, v nádeji, že si ich vás otec dá do kancelárie a spomene si na vás.

Tažko sa mi píše o tom, čo všetko môj otec urobil. Nechcem o ňom hovoriť zle, koniec koncov, tento článok je o niečom inom.

Môj otec je zvláštny človek. Nejakým spôsobom sa stalo, že z neho vyrástol manipulátor a psychický tyran. Nemlátil nás, ale stačilo jediné slovo z jeho úst a zobrať mi všetku nádej, ktorá mi ešte v živote zostala. Komunikoval s nami, akoby sme boli menej cenní, akoby na nás nezáležalo. Správal sa k nám, akoby sme tam boli pre neho a jeho potreby. Ponižoval nás, zastrašoval a citovo vydieral. Od malička sme počúvali srdcervúci príbeh o tom, ako v dôsledku tažkostí v živote (možno manželských) išiel večer autom a chcel to napáliť do stromu. Ale neurobil to. Neviem, čo rozprávajú iní rodičia deťom zo svojho života.

Predpokladám, že by mohli vybrať lepší príbeh ako ten, v ktorom chceli spáchať samovraždu. Mysím, že aj preto som sa ho bála a bála aj o neho. Často som robila všetko preto, aby som ho nenahnevala. Aby sa nečítil na dne. Pretože, čo ak by sa chcel zase zabiť... Ked' nám vnucoval svoju milenkú,

ktorú sme odmietaли kvôli našej mamine a jej bolesti, čo sme s ňou niesli, veľmi skoro som zistila, že nemám na výber. Bud' sa pri-spôsobím, alebo „nebudem jest jeho chlieb“, ako nám hovoril. Kvôli jeho spokojnosti a túžbe po novej rodine s milenkou (zatial čo sa odmietať rozvíjať s maminkou) a snáď aj mojej zúfalej túžbe po rodine, som radšej vyhovela otcovi a zavrhlá vlastnú mamu. Keď bol s milenkou, bol predsa taký šťastný. A o to predsa išlo. Aby mu bolo dobre.

Aši nemusím písť o tom, ako medzi nami vznikol veľmi silný vzťah nezdravej závislosti. Rodičia sa nakoniec rozvedli.

S otcom som zostala navonok dobrovoľne, bol predsa silnejší. Keď som si vypočula jednu z hádok rodičov za dverami, rýchlo som pochopila, že nemá význam chcieť ísť s maminkou. Otec sa jej totiž vyhral, že ak neostaneme s ním, zariadi si to u svojho právnika tak, aby na nás nemusel platiť a my nebudemame mať z čoho žiť. Vtedy som prežívala len strach, až neskôr som si uvedomila, že by bol ochotný uškodiť nám, len aby sa pomstil mame či dosiahol svoje. Neskôr nám otec hovoril, ako si nás raz muži budú chcieť zobrať za manželky kvôli sexu a že to bude najdôležitejšia časť tohto zväzku. Najhoršie veci sa však stali medzi mojím desiatym a dvanásťtím rokom. Otec vtedy si hľadal na moje aj sestrino telo. Skúmal jeho dospievajúce črty, zneužíval moju bezbranost, nevinnosť, dôveru a otvoril mi dvere do sveta dospelých. Do sveta sexuality som však nemala vojsť v tom veku a už vôbec nie s ním a ani spôsobom, ktorý si vybral.

Ani moja sestra. Obete sexuálneho zneužívania často neprehovoria, no my sme to urobili (necelé štyri roky po tom, čo som už nebola zneužívaná). V pätnásťtich som od sestry zistila desív správu, že to, čo nám otec robil, je trestný čin a volá sa to sexuálne zneužívanie. Neschopná vyrovnáť sa s realitou, som hľadala pomoc. Popri samovražedných myšlienkach a živote v hľbokej depresii som zúfalo kričala na Boha, aby mi pomohol. Tá prišla v podobe môjho terajšieho manžela. Zobrať nás k psychologičke, ktorá nariadila okamžitú zmumu bydliska.

Vec sa posunula na Úrad sociálnych vecí a rodiny a ten podal na otca trestné oznamenie a nariadil mu, aby nás odovzdal mame. Začal sa šestročný kolotoč, tri roky na políciu a tri na súde. Keď som odišla na nariadenie súdu bývať k mame, nemala som ani sedemnásť rokov. Vtedy som netušila, že otec sa rozhodne všetko popriť, že to celé zvalí na nás, neurobí nič, aby nás ušetril nefungujúceho a zraňujúceho právneho systému Slovenskej republiky, a radšej bude klamat a tvrdiť, že sme klamárky, ktoré sa snažia dostať zo svojho otca peniaze, ako by mal ísť sedieť za to, čo skutočne urobil. Po šiestich rokoch ho súd uznal za vinného,

v škole a sedela v depresiách a nemohla som ísť na školu, po ktorej som túžila a na ktorú som mala schopnosti, ktorý spôsobil, že dodnes očakávam od ľudí, že ma zradia a ublížia mi, vďaka ktorému sa mi vyvinul dysforicko-depresívny syndróm, čo znamená, že mám silné tendencie nahliadať na realitu pesimisticky, ktorý spôsobil, že sa mi nedári byť takým veselým človekom, akým by som chcela byť, že smútok z toho, čo sa stalo je neustále prítomný v mojich očiach, aj keď by som tam chcela mať radosť, tá je však tažko dosiahnutelná, ktorý spôsobil, že som musela vyhodiť štvorročnú terapiu, že mám 26, ale cítim sa ako 100 ročná a unavená stareňka.. akoby si toto odo mňa mohol chcieť, Bože. Nemyšlím si, že je možné, aby som si takéhoto otca ctila.

Boh to však urobil. Neviem ako, asi tak, že som sa nechala premeniť. Ukázal mi veci, ktoré som vždy vedela, ale oproti bolesti a problémom, ktoré mi otec spôsobil, sa mi zdali žalostne málo. Začala som ich vidieť a pripisovať im určitú dôležitosť. A tak som si začala môjho otca ctiť.

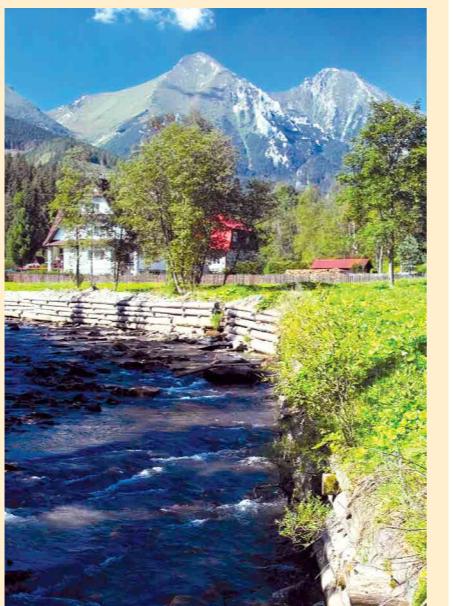
Začala som si ho vážiť za to, že som vôbec otca mala. Začala som byť vďačná, že sa o nás staral, mali sme kde bývať aj čo jest. Že sme mohli chodiť do školy, na krúžky, tábory. Že nás zobrať k moru, naučil lyžovať, bicyklovať, že sa s nami niekedy hral, že nám povedal, že nás má rád a objal nás, aj keď sa tomu tažko verí. Že nás brával k starej mame alebo k lekárovi, keď sme boli chorí. Že sa niekedy zaujal o našu školu a niekedy nám pomáhal.

Že nás viedol medzi kresťanov a záležalo mu na našom vzťahu s Bohom, nech už ten jeho vlastný bol akýkolvek. Niektoré deti nedostali ani tolko. Nejde o to, žeby som popierala zlo, ktoré napáchal. Z niektorého uhla pohľadu to vyzerá tak, že by nám bolo lepšie, keby sme vyrazili inde, bez neho.

Snažím sa však povedať, že si vážim a som vďačná za to dobré, čo nám priniesol.

Tým, že mi Boh dal úctu k môjmu otcovi sa navonok nič nezmenilo. Rátam však s tým, že v duchovnom svete a pred Bohom sa tým zmenilo veľa. A o to predsa ide.

Rachel Orvošová

Ako vnímam Boha (diskusia)

Po pár mesiacoch od nášho prestáhovania nám napadla myšlienka zorganizovať verejnú diskusiu večery o Bohu. Chceme šíriť povedomie o našej práci a vytvoriť priestor, kde ľudia budú chcieť diskutovať o Bohu a kde bude môcť zaznieť evanjelium, a chceme budovať vzťahy s ľuďmi. Po pár telefonátoch zistíme, že organizácie to nie je náročné a Múzeum prvého slovenského gymnázia sa stáva mestom, ktoré sa na dve hodiny stane pódium pre teologicke diskurzy. Naším cielom je osloviť bežného Revúčana, ktorý do kostola chodí z povinnosti, alebo nechodí vôbec. Chceme v nom rozfúkať plamienok, ktorý Boh vložil do jeho sŕdcu. Túžime v nom vzbudíť záujem o tému, na ktorých záleží najviac. Chceme ho spoznať a rozumieť jeho pohľadom, problémom a názorm. Chceme hovoriť o Bohu tak, aby to v ľuďoch zanechalo stopy. Informácie o Bohu sú len notovy záznam. Prosimé Boha, aby nám aj ostatným dal dar počuť hudbu. Do spolupráce pozývame všetky cirkev zastúpené v meste s nádejou, že na stretnutie príde čo najviac ľudí. Téma prvej diskusie je jasné: „Ako vnímam Boha?“ a adventisti, evanjelici, baptisti aj katolíci vysielajú svojho zástupcu. Do diskusie hľadáme ateistu. Nakoniec sa to podarí, je ním sám primátor mesta, ktorý pozvanie prijíma. Pokus nadviazať vzťahy s Jehovovými svedkami nevyšiel. Nemajú záujem zúčastniť sa diskusie v akejkoľvek forme. Už teraz je však zámer čiastočne naplnený. Máme kontakty s cirkevnými predstaviteľmi a mapujeme situáciu. Onedlho Petru Orvošovičovi, moderátoru, zasiela rečníkom mail s informáciami o priebehu. Každý z piatej rečníkov si má pripraviť šestminútovú reč. Snažíme sa premýšľať, ako to urobiť tak, aby sme neostali len pri obsahu. Čo sa dá o Bohu povedať za šest minút?

Čo sa dá o Bohu vlastne povedať? V učiach mi rezonuje slávna Augustínova modlitba: „Kto môže o Tebe niečo povedať, Bože? Kto môže o Tebe mlčať?“ O Bohu sa nedá hovoriť. A nedá sa o ňom mlčať. Teológia je koktanie o Bohu. Čo urobiť, aby ľudia počuli hudbu? Telefonujem pár ľuďom a prosím o rady. Rada brata Pavla Hanesa je vzácná: „Povedz im, že o Bohu sa bez Boha nedá rozmyslieť,“ veta, ktorú sme ako študenti často počúvali. Spisujem si poznámky a dávam ich dokopy: stretnutie Mojžiša s horiacim kŕikom, Pavlova reč v Aténach, Michelangelova predstava zo Sixtínskej kaplnky, laktótska predstava jezuitov, skúsenosť Tomáša Akvinského atď..

Čoskoro mi myšľou prechádza klúčové pozorovanie z teológie: nielenže existujú faloso-

predstavy o Bohu, ale všetky naše predstavy o Bohu sú faloso-

Skutočný Boh nie je ten skrotený kocúr našich kostolov, našich sebavedomých kázní, ten, na ktorého sa odvolávajú náboženskí vodcovia, ten, o ktorom kazatelia zavätené vysvetľujú, čo si praje a čo si nepraje.

Boh je Bohom oveľa tajomnejším, nesmiernejším a mocnejším. Je to Boh, od ktorého závisí ďalší nádych mojich plúc.

Jeho jediný adekvátny opis je, že je neopísateľný. Je to Boh, ktorý vložil túžbu po sebe do tkaniva našich duší. Je viac dôvodom nášho úžasu ako objektom nášho poznania. Ten, ktorý nás pozýva hľadať Ho a slabuje, že každý, kto hľadá, nájde.

Diskusia sa začína. Múzeum má kapacitu sedemdesiat ľudí a takmer každá stolička je obsadená. V hľadisku sú ľudia, ktorých som ešte nevidel. Chodia v skupinkách, intuitívne si sadajú podľa svojich názorov a denomináčnych dôrazov. Dominujú katolíci. Nálada je príjemná.

Začíname. Každý prezentuje svoj pohľad. Evanjelická farárka vystupuje úctivo a dôstojne. Členka adventistov siedmeho dňa hovorí veľmi osobne. Zaujímavým javom je bývalý revúčsky kaplán, ktorý veľmi dynamicky opisuje svoj vzťah s Bohom. Primátor opisuje svoje detstvo a hľadá dôvody, prečo v Bohu neverí. Po prezentovaní svojich príspevkov je čas na vzájomnú diskusiu.

Peto veľmi objektívne koriguje debatujúcich, dáva priestor na vzájomné otázky a čoskoro zaznejú aj otázky z publiku. Na niektorých tvárách vidno záujem, niekde aj letné úsmevy a jemné príkyvovanie.

Po skončení rečníkom dăkujeme, s niektorými tvoríme malé skupinky a diskutujeme o tom, čo bolo povedané. Dostávame spätnú väzbu. Väčšinou veľmi pozitívnu. Nevieme však, aký dopad má takéto stretnutie na životy ľudí. Aký má na naše? Nevieme o nikom, kto by sa obrátil k Bohu. Máme však nádej, že aj takýto večer môže byť malý dielikom vo veľkej skladke cesty ľudové k Bohu. Možno jeden odsek, jedna veta, jedno slovo alebo len samotná atmosféra môže jedného dňa zaznieť v učiach kohokoľvek, kto tam sedel, a priviesť ho k Bohu. Veď k Bohu viedie toľko cest, kolko je na svete duší.

Richard Nagypal

Pán života i smrti odvolal bratra kazatele Kristoslava Smilka

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů, jménem našeho brněnského sboru vám oznamují, že si Pán života i smrti odvolal do své věčné slávy našeho milého bratra Kristoslava Smilka, dlouholehlého laického kazatele a vedoucího sboru. Zemřel po dlouhé těžké nemoci v pondělí 8. dubna 2019 ve věku 90 let. Rozloučili jsme se s ním ve středu 17. dubna v modlitebně Sboru BJB v Brně na Smetanově 20. Vzpomínáme na požehnaný život bratra Kristoslava Smilka a děkujeme Pánu Bohu za jeho službu.

Váš v Kristu Pavel Coufal
kazatel brněnského sboru BJB

DOMŮ

Naplnil se již můj čas.
Po letech těžkých i slavných bojů,
vracím se domů.

Byl hostem jsem na této zemi.

Svědkem svým z milosti své učinil mne On, dobrý můj Bůh a Pán, abych o lásce Jeho v Ježíši Kristu zjevené vyprávěl v čase, jenž vyměřil mi On sám.

Dobrý boj jsem bojoval,
za Něj se nikdy nestyděl.
Když v mdlobách klesal jsem,
On sílil mne a podpíral.

Nyní, když pokynul mi,
že čas můj se naplnil, abych domů šel,
vracím se rád,
neboť s Ním budu věčně žít,
Jej vidět tvář v tvář.

Zazněte trouby,
zapějte písň chval,
že smím
cestou vítězů domů jít.

Neplaťte, nekvělte, milí moji,
Beránek Boží osten smrti zlomil
a peklu vítězství vzl -
pro mne jiný nastal čas.
Já dnes jen domů se vracím
a vracím se rád.

František Zelinka

Vzpomínka na bratra Kristoslava Smilka

Vděčně a rád se chci připojit krátkou vzpomínkou na bratra Kristoslava Smilka, který zásadním způsobem ovlivnil můj život, náš život - mluvím-li i za manželku, náš život, myslím-li na moji generaci, celý sbor, i celou církev. S bratrem Kristoslavem jsem se poprvé setkal v roce 1955, před více než šedesáti lety, ještě jako dítě. Posléze jako dorůstající jsem jej začal vnímat jako výraznou osobnost sboru, člena staršovstva, v době mého mládí ve vedení mládeže a potom také jako blízkého spolupracovníka na duchovním poli. Později jsme byli kolegové ve staršovstvu sboru, i jako laičtí kazatele sboru. Když jsem uslyšel zprávu o bratrově odchodu do nebeského domova, vyroutil se mi v mysli nespočet událostí, příběhů, rozhovorů, společných zápasů, společné práce - i manuální, neopakovatelných situací. Protože bych jen stěží učinil správný výběr některých z nich, rozhodl jsem se zformulovat svoji vzpomínku krátkým výčtem toho, co bylo pro bratra tak charakteristické, originální, nezapomenutelné a jedinečné.

Především musím podtrhnout to nejdůležitější - bratr je mi vzácným příkladem výrazné biblické postavy - tedy osobnosti formované Kristem, Jeho slovem. Příkladem duchovního vůdce, o kterých mluví apoštol Pavel, když nás vyzývá abyhom na ně vzpomínali. Stal se mi jedním z velmi mála duchovních otců, kterému tolík, tolík, záleželo na mém duchovním životě (vývoji). S přibývajícím časem jsem rozpoznával jak zásadní, nebojm se říci i „rozhodující“, byl jeho vliv a služba v životě brněnského sboru, v životě celého společenství Bratrské jednoty baptistů v České i Slovenské republice. Na minohu křížovatkách životu sboru i celé církve se vždy postavil na tu správnou stranu, ukázal na směr, další cestu - kudy jít dál - má-li být naplněna Boží vůle. To vyzádalo statečnost, odvahu, nebojácnost, smělost, ochotu nést riziko nepochopení i odmítnutí. Ale bratr Smilek byl také veliký modlitebník - i to patřilo k tajemství jeho požehnaného života. Nikdy nechyběl na modlitebních shromážděních sboru, při společných shromážděních se modlival jako první a nebál se mi po shromáždění říci - chyběla mi tvoje modlitba. Bratr žil evangeliem, využil každé příležitosti, aby tu nejdůležitější zprávu předával dál. Žil budováním těla Kristova - církve podle apoštoly výzvy navzájem se povzbuzujte, buděte jeden druhému oporou. Bratr Kristoslav byl naším rádcem, zpovědníkem, pomocníkem s Boží autoritou. Všechno plnil podle nároku Písma svatého. Velice rád sloužil slovem Božím, využíval k tomu každou příležitost. Na jeho slovo jsme se vždy těšili - věděli jsme, že bude trošku jiné ve svém stylu, než tomu bylo u většiny jiných kazatelů. Jeho rčení, jeho zkratky dodnes nic neztrácejí na své originalitě a nenapodobitelnosti, nezaměnitelnosti. Vyvolávaly úsměv, kterým bratr odlehčoval vážné slovo, ale současně vedly k rychlému pochopení věci, vžití se do situace bez velkého vyprávění a ztrácení času. Stával jsem vedle něho také v přeckém sboru, kde jsme oba zpívali bas.

Musím zmínit to, že bratr byl velmi praktický člověk. Vždy si uměl poradit. Byl nesmírně obětavý, houzevnatý, pracovitý, neúnavný. Když to jiní vzdávali, on uměl ještě přidat. Bylo tomu tak proto, že bratr Kristoslav měl vizi - a za ní uměl jít. Realita ukázala, že své vize dotahoval do konce. Bez něho by se neodehrála celá řada významných událostí života sboru a církve. Pán Bůh sám používal bratra jako účinný nástroj ve své ruce.

Bratr Kristoslav pozitivně ovlivňoval nelehká jednání celé církve, a to nejen svou přirozenou autoritou, ale jako člověk oddaný Božímu dílu. I za to mu zůstalo natrvalo vděčný, neboť to jsem si zvláště uvědomoval během svého působení ve funkci tajemníka BJB.

Bratr uměl jedinečně vyčít to, čím kdo prochází, jaká měl trápení, co potřeboval. A v návaznosti na to uměl být velice otevřený, upřímný, ale také nesmírně velkorysý, když vycítil, že je potřeba pomoci.

V této souvislosti chci podtrhnout ještě další vlastnost. Snahu pomoci těm, které již některé odepsali. Bratr byl neskutečně důvěřivý k lidem. Úžasná vlastnost, dnešní společností hodnocená především jako slabost. Ale to byla důvěra, kterou dnes musím označit jako kristovskou. Myslím tím i na Kristův vztah k učedníku Petrovi. Bratr raději riskoval obrovské zkámalání, a ono to nejednou přišlo, než aby naznačil jakoukoli špetku nedůvěry předem.

Bratr Kristoslav byl také nesmírně skromný člověk. Vzpomínám na to, že příliš neobliboval společenské oficiality, když se jednalo o jeho osobu, nikdy nemluvil o svých nemáloch pracovních úspěších a oceněních, kterých se mu po zásluze v oboru textilního průmyslu dostalo.

Na závěr chci citovat jedno slovo Písma: apoštol Pavel prosí - žádáme vás, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu, a napomínej vás. Velmi, velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. To jsem prozíval, když jsem směl stát vedle bratra za jeho života, to prozívám zvláštním, intenzivním způsobem i dnes.

Nevím, čím byli vedeni rodiče bratra Kristoslava, když mu dávali jméno. Vím však jedno, bratr jej naplnil bez zbytku. Celým svým životem slavil a oslavil Krista, Jeho jméno, které je nad každé jméno, o kterém bratr Kristoslav vždy svědčil slovem i celým svým životem: Ježíš Kristus je PÁN!

Jan Titěra

Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu

Bratr Kristoslav Smilek se narodil se dne 3. 8. 1928 v Horním Jelení u Pardubic jako čtvrté dítě z pěti (první dítě zemřelo jako nemluvně). Měl tři sourozence – dva starší bratry - Vladimíra a Jaroslava a jednu mladší sestru Martu. Rodina měla živnost – řeznickářství a uzenářství. Jeho otec Ferdinand Smilek zemřel v 50 letech (v tu dobu měl Kristoslav 11 let) na onemocnění plic a matka zůstala na řeznickou živnost a výchovu čtyř dětí sama. Pomáhal jí nejstarší syn Vladimír a rodina její snachy Květy – manželky Vladimíra, která soucítila s mladou vdovou. A samozřejmě do pomoci byly zapojeny všechny děti nevyjímaje Kristoslava. Dětství a dospívání Kristoslava i přes tyto okolnosti probíhalo v pokojné rodinné atmosféře.

Byl zapřázen do domácnosti a pomoci v řemeslu, rád vzpomínal na různé historky. Po duchovní stránce to podle jeho slov nebylo slavné, protože ve shromážděních místo poslouchání Božího slova četl rodokapsy. Pána Ježíše Krista přijal v roce 1947 po čtvrté biblické hodině, na které sloužil bratr Emil Král z Bratislav.

Po shromáždění s ním bratr kazatel hovořil a položil mu otázku, zda již přijal Pána Ježíše a Kristoslav tak učinil.

V letech 1943 - 45 absolvoval Baťovu školu práce ve Zlíně, znamenalo to denně 10 hodinové zaměstnání (šest hodin práce a čtyř hodiny studia). Vyrážení z bezpečného domova v něm posílilo touhu po Božím slovu s každodenní modlitbou.

Dále v letech 1945 – 1949 studoval v Brně na střední průmyslové škole textilní.

První dva roky po ukončení středoškolského studia pracoval v podniku Vigona ve Svitavách. V roce 1951 se rodina odstěhovala do Brna, kde začal Kristoslav pracovat v textilním podniku Vlněna, zprvu jako mistr barevny a pak jako vedoucí útvaru technické kontroly. V letech 1964 – 1967 studoval podnikový institut Vlněny – textilní technologie a po r. 1968 pracoval jako vedoucí provozu úpravny.

Opakovaně odmítal vstoupit do KSC, a přesto se Pán Bůh postaral o jeho odborný růst a ochranu od zlých lidí, kterým byl jako praktikující křeštan trnem v oku.

V zaměstnání mohl sloužit řadě lidí, přicházejících z vězení, pomáhal jim zařadit se do života a vedl je k Pánu Ježíši. Ve Vlněně vytrval 39 let až do důchodu.

V roce 1949 se oženil s Dagmar Kůrovou a měl s ní tři děti – syna Kristoslava, dceru

Dagmar a syna Pavla. Manželka byla přes své mládí vynikající matka a hospodyně. Zemřela ve 29 letech na nádorové onemocnění, dětem bylo 12, 10 a 8 let, Kristoslavovi bylo tehdy 33 let. Veškerou svoji energii i čas věnoval duchovní službě ve sboru, byl také plně vytízen výchovou dětí a náročným zaměstnáním. Vychovával děti sám, s pomocí své matky, která se do Brna přestěhovala. Také pomáhal rodina svého syna, která bydlela ve stejném domě.

Po smrti své manželky se za děti intenzivně modlil a vedl je svým příkladem k víře v Boha a k tomu, aby se staly jeho spolupracovníky na Božím díle: plně se zapojily do mládeže, do sborového života včetně brigád, prací konferencí, modliteb, aby nalezly svou vlastní službu... Modlil se, aby si našly věřící partnery a poté za obrácení vnučků a pravnuků... Pán Bůh mu požehnal šesti vnučkám a dvacetí pravnoučatů.

Již v době svých studií, po přistěhování do Brna v r. 1945, se zapojil do činnosti brněnského sboru BJB (účastnil se života mládeže i pravidelných shromáždění). Jeho duchovní život byl formován sborem, do něhož se zapojil. Zvláště se uplatnil vliv manželů Tetivových.

Kristoslava i Dagmar hluboce oslovil zvláště Žalm 32,5: „*Svůj hřich jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakryval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřich můj.*“ Prožili hlučší duchovní zkušenost a celé vydání se Bohu.

Důležitým momentem v tvárném duchovního života jeho i celého sboru byl příchod bratra kazatele Pavla Titěry a jeho manželky Ewy s důrazem na evangelizaci.

Jazykové znalosti manželů Titěrových a sesky Šimánkové umožnily překlady zahraniční literatury nebo zvaní zahraničních hostů, což bylo zdrojem nových duchovních impulzů. Kristoslav pracoval při svém civilním zaměstnání jako laický kazatel baptistického sboru zastupující kazatele Pavla Titěru. Sloužil také pravidelně na kazatelských stanících sboru (v Křídlech, Hraběticích, Dunajovicích). Byl členem a později předsedou staršovstva brněnského baptistického sboru. Současně vedl nedělní besídku, dorost a později mládež, mnohým se stal duchovním otcem. Se sestrou Olgou Jílkovou se zúčastnil semináře o službě dětem a mládeži v Bratislavě, kde ho velice oslovovala myšlenka: ...postarejte se o děti a za pár roků uvidíte výsledky...

Tyto výsledky se dostavily v roce 1969 na konferenci mládeže v Liberci. Z Brna se jí zúčastnil plně obsazený autobus a na konferenci se více než 50 mladých lidí rozhodlo pro Pána Ježíše Krista. Tím se prohloubila práce s mládeží a bratr získal mezi obrácenými řadu spolupracovníků. Kristoslav měl široké pastorační srdce, věnoval se mnoha lidem, a to nejen duchovně, ale i praktickou pomocí. Aktivně se zapojoval a vedl ve sboru různé stavební práce. První rekonstrukce sborových prostor proběhla v letech 1971-1972. Měl hlavní podíl na získání a rekonstrukci sborové chalupy na Damašku na Pusté Rybné v roce 1980. Plně se také zapojil do druhé přestavby modlitebny do stávající podoby v letech 2003-2006, kdy mu již bylo kolem 76 let.

Krom toho od r. 1975 pravidelně sloužil Romům. Bylo to zprvu vyučování dětí, potom jejich rodičů. Některí z nich uverili v Pána Ježíše a stali se členy sboru.

V roce 2000 byl hlavním iniciátorem vzniku občanského sdružení ODEL HIN DROM (Bůh je cesta), které působilo asi do roku 2012. Bratr Kristoslav stál také na počátku služby v Blansku, kam pravidelně jezdil sloužit a konat pastorační práci až do založení místního sboru. V 65 letech uzavřel manželství s Marií Nováčkovou, povoláním lékařkou. I přes velký věkový rozdíl měli oba jistotu, že tento sňatek je Boží vůl pro jejich život. V manželství spolu prožili bez měsíce 25 let a byli si navzájem velkou oporou a pomocí. Do druhého manželství vstoupili se stejným versem, jaký měl Kristoslav v prvním manželství: Jozue 24,15 „*Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu*“. Tak spolu sloužili – návštěvami, pastoračními rozhovory, modlitbami...

Od roku 2012, kdy byl poprvé hospitalizován, se zdravotní stav Kristoslava postupně zhoršoval, trpěl nevyčitelnou, progredující nemocí mozku, která postupně omezovala jeho hybnost, soběstačnost, řec i další mozkové funkce. Byl postupně stále více závislý na péči druhých – své manželky, rodiny a dalších obětavých sester ze sboru, také na péči křesťanské agentury Betanie. I při své nemohoucnosti byl příkladem trpělivosti, tichosti a pokoji, všichni kolem ho měli rádi a rádi o něj pečovali. Po dobu nemoci byl asi osmkrát hospitalizován a po intenzivních modlitbách bratří a sester se znova vrátil domů. Celou dobu se za něj i za jeho manželku a rodinu mnoho lidí modlilo. Po dobu jeho nemoci prožil řadu zážraků s Boží pomocí, péčí, vedením při shánění pečovatelek, různých pomůcek i finančního zajištění. Zemřel pokojně v domácím

Vyjadrenie Rady BJB v SR ku knihe S. Mihála: Príchod Syna človeka

Motto: Tit 2,11-13 (skrátená verzia)

Drahí bratia a sestry, kazatelia a starší zborov BJB. V posledných mesiacoch a týždňoch ste mnohí vo svojich poštových schránkach našli knihu od Sergeja Mihála Príchod Syna človeka. Obsah tejto knihy naštartoval diskusiu, či už na úrovni osobnej alebo aj v rámci našich cirkevných zborov; kniha spôsobila určitú polarizáciu názorov a znepríjemnila mnohých čitateľov Biblie... My, ako Rada BJB pozorne sledujeme toto dianie, a tak sme sa rozhodli, že vám napíšeme stručné vyjadrenie, v súlade s naším porozumením Písma v tejto otázke.

1. Pozitívna stránka tejto knihy: Táto kniha chce byť pre Cirkev Kristovu akýmsi „mementom“ či zastavením, pripomnenutím pútnického charakteru náslova života, že tu nemáme trvalé mesto, ale že v časoch, v ktorých žijeme, potrebujeme s nadšením pozdvihnuť svoje hlavy hore ke nebesiam, tam, kde je naše občianstvo, odkiaľ i náslovo Spasiteľa Ježiša Krista očakávame (Žid 13, 14; Fil 3,20). Burcuje veriacich v Krista k prípravosti na príchod Ježiša Krista pre svoju Cirkev a chce v Cirkvi Kristovej - v našej generácii vyvolať túžbu k volaniu: „Príď, Pane Ježišu!“ (Zj 22,17). Toto samozrejme oceňujeme.

2. Teologické problémy tejto knihy: Na druhej strane nemôžeme prehliadnuť skutočnosť, že v tejto knihe nachádzame tvrdenia, náuky a postoje, v ktorých je podla náslova porozumenia Písma zrejmé, že v mnohých aspektoch nie sú v súlade s celkovým učením Písma. Spomenieme tu veľmi stručne iba niektoré z nich:

- Autor dáva dohromady podobenstvo „o desiatich pannach“ (Mt 25) a popis siedmich zborov z knihy Zjavenia - Filadelfu a Laodiceu a tvrdí, že skutočná Cirkev Kristova je rozdelená na dve skupiny: Päť múdrych panien to je Filadelfia, cirkev, ktorá je odovzdaná svojmu Pánovi, žije v čistote a posvätení... Predstavuje časť Cirkvi, ktorá bude uznaná za hodnú, byť vychádzaná k Pánovi a bude na večeri svadby Baránkovej... Päť nemúdrych či blázňivých panien je taktiež skutočná Cirkev (Laodicea), ktorá Božie slovo neposlúcha, dáva dôraz na požehnania v tomto živote... mieša sväté s nesvätyňom, svätosť s hríchem sveta. Tieto nemúdry panny, keďže nemali oleja, nemali odovzdanost Pánovi a nečakali svojho Ženicha v čistote a posvätení, nevojdú na večeru svadby Baránkovej. Napriek tomu, že odmietli prijať pozvanie na svadbu Baránkovu, budú spasení... V ohni veľkého súženia dostanú druhú sancu a tento „olej“ si kúpia... a zaplatia to svojim životom... (str. 52-55).

Vnímame, že takéto učenie... je nebiblické... Podľa slov samotného Ježiša Krista, tí, ktorí Ho milujú, zachovávajú Jeho slovo a žijú

sa tento nás pozemský dom tela zborí, máme stavanie od Boha, dom Božou rukou učinený, v nebesiach (2Kor 5.).

Napriek mnohým pozitívnym veciam v službe brata Sergeja Mihála, vzhľadom na hore uvedené (a aj iné) teologicke problémy a dôrazy a skutočnosti v jeho živote a službe... nemôžeme jeho knihu a jeho službu odporúčať a podporovať. Preto vás chceme vyzvať k opatrnosti a modlme sa, aby nám všetkým Pán dal múdrost Ducha svätého a odvahu viery k rozsudzovaniu týchto skutočností vo svete Písma.

Darko Králik, Rada BJB v SR

Proč s velkou vděčností vzpomínám na své věřící rodiče

Uplynulo už 15 let od smrti maminky a 22 let, co zemřel tatínek. V dnešní době ne pro každého syna a dceru jsou jeho rodiče výjimeční jako pro mne. Jen krátké ohlédnutí za jejich životem. Oba pocházeli z chudé vícedětné rodiny. Maminka vyrostla ve věřící rodině - uvěřila ve 12 letech. Tatínek uvěřil až před válkou (1938). Přes válku si vyměnili několik dopisů. Po válce se setkali ve Vsetíně na konferenci a na podzim se brali. Dvěma, ne zcela zdravým lidem, dal Pán Bůh po tříctíce ještě 4 děti. Statečně bojovali s těžkými situacemi v padesátých letech. Ale nejvíce na koleno bojovali za víru nás dětí. Až dospělá jsem si uvědomila, jak je těžkostí vnitřní proměny na bezelstné a při tom moudré Boží děti. Uměli se radovat z malých věcí. Závěr života prožili spokojeně přes slabost těla, ale s jasnou myslí. Pro ně bylo satisfakcí za všechny těžkosti, že všechny děti patří Pánu Ježiši a slouží Mu.

Dnes považuji za výsadu, že jsem je oba mohla doopatrovat. Tatínek, čím byl starší, tím byl Pánu blíž. Když zemřel, už jsem nebyla obklopena jeho modlitbami. Oba zemřeli v mé domě za naší přítomnosti. Výslovoce oceňuju, že před námi, dětmi, nikdy nemluvili špatně o bratrech a sestrách. O to víc se modlili. Kéž je nám Pán milostivý, abychom se nestali žalobci a soudci svých duchovních sourozenců. Na nás všechny má kdo Bohu žalovat a Soudcem je pouze jediný - Bůh.

D. Hýsková

Ušité na míru

„Tém, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný“ (R 2, 7).

Pán žádá, aby byl v mému životě na prvním místě: Dejte mne na první místo.

Zvláštní je, že pokud chci, aby mi šaty dobře „padly“, musím si je ušít na míru buď sama, nebo si je nechat ušít. Přemýšlím o střihu, barvě, délce, šířce a také o ceně, zatímco o vnitřní části mé osobnosti takto nepřemýšlím. Neuvědomuji si plně, že Pán Bůh má pro mne každý den Slovo na míru, přesně pro mne, aby mi dobře „padlo“ a proměňovalo mne podle Jeho vůle.

On mi připravil nové šaty, které budu jistě potřebovat a o barvu ani cenu se nemusím starat! Je už za mne zaplaceno!

Tak Pán Ježiš Kristus ve své milosti připravil pro nás sbor v Blansku dobré učitele také „na míru“, přesně pro naše společenství. Ale zásadně nás všechny ovlivnil a k Pánu Bohu nasměroval nás první učitel - bratr kazatel Kristoslav Smilek.

Co si pamatuji?

Již před 27 lety nám nás br. kazatel Kristoslav Smilek ve sboru často připomínal, jak je důležité, dát první místo Pánu Bohu.

Říkal: „Právě tehdy, když mám před sebou nejvíce úkolů, udělám si nejdřív čas na pořádné čtení Božího slova a modlitbu. A potom mi jde práce rychle od ruky.“

Tenkrát jsem to chtěla vyzkoušet a dnes vím, že je to naprostá pravda. Pán Bůh dovede upokojit moje srdce, dá mi novou sílu a potom mohu v klidu pracovat a myslit. Když na tuto radu zapomenu a pracuji ze svých sil, nejdé mi to a moje práce nestojí za nic. **Boží Slovo čti pravidelně a pořádne. Nestačí jedna kapitola.**

Nezanedbávejte společná shromáždění

Dnes nepůjdou do sboru. Vždyť si mohu doma také udělat pěknou chvilku s Bohem. Tak někteří opravedlňujeme svou lenost.

Pokud nechci k Pánu a ke svým bratrům a sestrám, nejsem v tu chvíli v Jeho blízkosti, ale prosazují svoji vůli. Někdy nechodím delší dobu a potom se těžko vracím zpět. **Pokud se doutnající polínko dostane z krku ven, za nějaký čas uhnesé úplně.** Také tento přímr nám bratr kazatel ukazoval.

Modli se a pracuj

Je až neuvěřitelné, kolik práce bratr zvládl. Na brigádě na Pusté Rybné dokázal svou výtrvalou prací a silou zahanbit i mládež. Učil nás, jak je důležité modlit se stále. Když se zpětně dívám na jeho život, vím, že se takto modlil. Modlil se nejen za sebe a svoji rodinu, ale za nás za všechny. Jsem mu za tyto modlitby velmi vděčná.

„Stůl je prostřen, večeře je přichystána!“ (Lk 14, 18)

Jmenované podobenství nám říká, že když nastal čas večeře a stůl byl prostřen, nikdo

se neukázel. Když se služebníci dívali směrem k cestě, neviděli nikoho přicházet. Pán doufal, že všichni pozvaní zanechají všechno, aby přišli včas a napjatě očekávali společenství s velkou radostí. Ale nikdo nepřišel. Ptám se tě: Jak by ses asi cítil, kdybys uvařil skvělé jídlo, pozval hosty, kteří by ti slíbili, že přijdu, ale až by bylo všechno uvařeno a prostřeno, nikdo by se neukázel? Nebral bys to jako naprosté odmítnutí – jako znamení, že o tebe pozvání hosté nemají rájem? Nebylo by ti z toho smutno? Tento Pán se rozhodl vyslat služebníka, aby jeho pozvaným hostům připomněl, že vše je již připraveno. Byla to poslední výza: „Večeře je přichystána. Proč jste nepřišli?“

Písmo nám říká: „A začali se jeden jako druhý vymluvati...“ (Lk 14, 18).

Jak často jsme se vymluvali a to k nám br. Smilek přijížděl z Brna pravidelně každou neděli a jeden den v týdnu. Vždy měl pro nás připraveno Slovo Boží.

„Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některý“ (1 K 9, 22).

Tak by se dala charakterizovat služba bratra Kristoslava Smilka. Byl skvělým kazatelem evangelia. Věrně sloužil, kde jen mohl. V našem sboru v Blansku sloužil mnoho let především zvestováním evangelia a vyučováním nás všechn. Vyznačoval se výtrvalostí a trpělivostí. Byl vysokou autoritou, ale pokorný, obětujející se za druhé a moudrý. Navštěvoval rodiny, povzbuzoval, věnoval

se potřebným, pomáhal, vytváral se modlit za nás všechny, navštěvoval nemocné. Ve sboru otevřel Bibli a učil od začátku do konca svým neopakovatelným způsobem. Tako jsme si zapamatovali hodně věcí. Podepíral nás věrně na cestě víry i v mnoha nepochopených a třeba i našich (mých) sklouznutích (Ž 71, 5) a (1 K 1, 30). Skvěle dovezděl vést rozhovory. Dovezděl odpouštět. Vždy ukazoval, jak se konkrétně zas postavit na správnou Boží cestu, směřující do Božího království. Vždy ukazoval na moc Pána Ježiše Krista, který nás pevně drží a nikdy nepustí a jemuž můžeme důvěrovat za jakýchkoliv okolnosti, smíme se Jej držet, ať se děje, co se děje. A že se toho u nás dělo hodně! Byl u všeho přítomen, posiloval nás ve víře, podpíral. Za toto vedení sboru a za úkázku pevné jistoty v Kristu jsme a budeme bratři Smilovi nesmírně vděční. Toužíme předávat další generaci všechno, co jsme se naučili, aby se u nás ten „řetězec víry“ nepřerhl.

Děkujeme Pánu Bohu, že jsme bratra mohli na této zemi osobně poznat a vidět jeho příklad. V listu Židům je napsáno: „**Mějte na paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život a následujte je ve víře**“ (Žd 13, 7-8). Ano, mohu mluvit za sebe i za nás sbor, že službu bratra Kristoslava Smilka budeme mít na paměti stále. Byl to dobrý vůdce.

Marie Horáčková

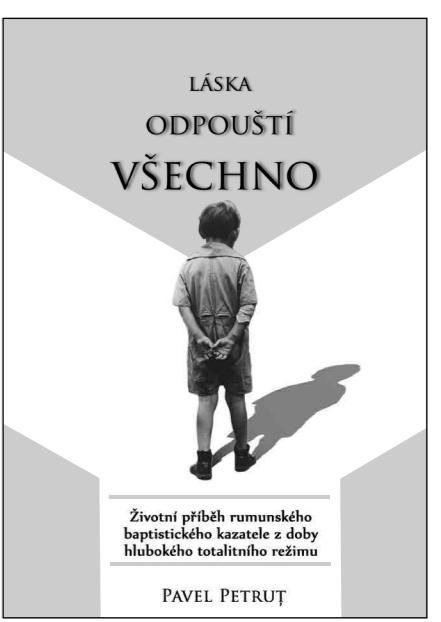
Nová kniha

Nová kniha s názvem LÁSKA ODPOUŠTÍ VŠECHNO, popisuje životní příběh rumunského baptistického kazatele Pavla Petru, který v době hlubokého totalitního režimu okusil společně s celou svou rodinou na vlastní kůži hrůzy komunismu, a to jen proto, že byl kazatelem Evangelia. Zároveň také zažil obrovskou Boží milost a lásku, která dopustila ale neopustila.

Kniha má 105 stran včetně 50 fotografií. Doporučená cena: 120 Kč. (5,-Euro) + poštovné.

Kniha přeložil, doplnil a v ČR vydal bratr kazatel Alois Boháček.

V případě zájmu kontaktujte přímo jeho na emailovou adresu: bjbas@seznam.cz nebo na telefonní číslo: +420 723 224 082.

Náš sbor v Kristových letech

Baptistický sbor v Litoměřicích založili L. Bureš a E. Volanský s několika dalšími již na podzim roku 1945. Po nástupu komunismu v roce 1948 některé rodiny emigrovaly a sbor početně oslabil. V padesátých letech byl kazatel Ludvík Bureš zatčen a na tři roky odsouzen do vězení. Mezitím početně vzrostlo shromáždění baptistů v Lovosicích a litoměřičtí byli státní správou zařazeni jako stanice lovosického sboru.

To se změnilo až 9. dubna 1989. Při příležitosti otevření přestavěného kostela nám osobně přítomný krajský církevní tajemník slavnostně oznámil, že od 1. dubna je naší litoměřické stanici lovosického sboru umožněna systemizace jako samostatného sboru. Aby prý byly počty členů vyváženy, byla k nám přiznaena také sborová stanice Děčín – Křešice. Osamostatnění předcházela řada jednání. Nejprve na celosborové schůzi na jaře roku 1988 v Lovosicích a následně jsme zaslali žádost Ústřední radě Bratrské jednoty baptistů k vyřízení na státní správě. Po složitých jednáních tajemníka Jana Pospišila a předsedy ÚR BJB Pavla Titery jsme na sklonku roku 1988 vytušili, že nám bude vyhověno, za podmínky, že nebudeme mít požadavek na státní plat kazatele. Řešili jsme, kde najít kazatele a brat M. Jersák navrhl oslovit tajemníka ÚR BJB Jana Pospišila. Modlili jsme se za to a záhy získali jeho příslib. Již od poloviny roku 1988 dojížděl s početnou rodinou na vikendy do Litoměřic a od července 1989 oficiálně administroval náš právě osamostatněný sbor.

V té době ještě nikdo netušil, že koncem roku komunistická strana a vláda podlehne tlaku „sametové revoluce“. Sbor byl po skončení přestavby kostela připravený pracovat na duchovní poli. Uvědomovali jsme si, že porevoluční období je mimořádná příležitost pro zvěstování evangelia také mimo prostory právě otevřeného kostela. Záhy vystala potřeba samostatného objektu pro misijní a sociální práci. Pán Bůh připravil okolnosti k zakoupení někdejšího kláštera klarisek, stojícího přímo u kostela. Následovala další náročná rekonstrukce. Toto dílo však přineslo velké požehnání. Jedenáct let tu působilo v mnoha rozmanitých činnostech občanské sdružení BETHEL a nyní pronajímáme budovu k sociálním službám Naději. Téměř pětiletá obětavá a intenzivní práce kazatele J. Pospišila přinesla radost z nově obrácených mladých lidí. Jeho kázání byla laskavá, ale přísně biblická a nechávala vždy prostor pro působení Ducha svatého. Často se v neděli na výzvu obraceli další lidé ke Kristu. Každoročně se konalo několik evangelizací. Sbor se rozrostl o téměř 40 nadšených mládežníků. Do sboru přišli také první misijní pracovníci z USA.

Intenzivní práce přinesla své ovoce. Počet členů se zdvojnásobil. Rozvinula se i práce v Děčíně - Křešicích, kde uvěřila také řada nových lidí. První kazatel znova vzniklého sboru pokřtil v letech 1989 až 1994 celkem 56 osob. Na jeho nástupci Jaroslavu Polohovi pak byl nelehký úkol všechny duchovně budovat a pastorovat. Za 10 let pokřtil 26 osob.

Od roku 2004 do nástupu kazatele Milana Kerna roku 2008 sloužilo ve sboru slovem staršovstvo. Nyní prozíváme devátý rok s kazatelem Jaroslavem Plevou. Sbor posílilo několik rodin z ECM a ze sboru YCHTHIS, ale několik rodin také k naší lítosti odeslo. Pán také do sboru přidal několik mladých rodin, které se sem přistěhovaly za práci.

V přehlídce třetího let běhu času je přes lidskou slabost a nedokonalost těch, kterým bylo Boží dílo svěřeno, zřetelně vidět Boží zehnání. Jemu samému patří vděčnost a sláva, tak jak jsme to před 30 lety vyjádřili nápisem v modlitebně.

V Písmu čteme, že když byl Ježíš asi ve třiceti letech, počal naplnět své poslání. Pokud bychom to vztáhli na sbor, máme to nejlepší ještě před sebou. Slavnostní shromáždění k tomuto výročí svoláváme na 9. červen 2019.

Každý, kdo má - nebo během uplynulých 30 let měl - něco společného s litoměřickým sborem je srdečně zván na dopolední bohoslužbu a odpolední zahradní páry k rozhovorům, svědecstvím a vzájemnému sdílení.

Vlastimil Malý, BJB Litoměřice

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievač 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 7/8 2019 – ...nezabiješ!

Číslo 9 2019 – ...nescudzolozíš!

Číslo 10 2019 – ...nepokradneš!

Číslo 11 2019 – ...nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu!

Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš!

Uzávěrka 10. 5. 2019

Uzávěrka 10. 6. 2019

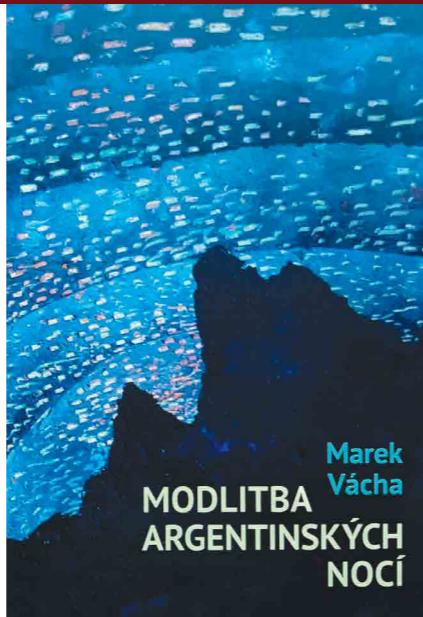
Uzávěrka 10. 7. 2019

Uzávěrka 10. 8. 2019

Uzávěrka 10. 9. 2019

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vlkýřovice, na silniční trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku. Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersaková@centrum.cz
Věra Jersáková

pre nás pocit ani zážitok a že do kostola sa nám chcieť chodiť nemusí, dôležité však je, či napriek tomu pôjdeme. Neobchádza ani aktuálne témy ekológie, miesto človeka na zemi a jeho povinnosť sa o ňu staráť. Tento vztah opisuje originálne a cez biblické východiská a po prečítaní tejto kapitoly sa človek už nemôže viac pozerať na seba ako na element mimo prírody: „Myslím, že je to jinak, jsme časti prírody, nikoli mimo ni.“ Píše o tom, ako mať ľudi v láske, i keď sú nám nepríjemní, ako v nich vidieť obraz Boží. Píše o tom, že Boh nie je ružový a ani život s Ním, a že niekedy strácame slová aj pôdu pod nohami a nevieme, tak ako Jób, kde je, ani prečo sa to deje; kričíme a nikto neodpovedá a cítíme sa sami a naša detská viera sa rozpadá. Vtedy sa môže naradiť viera dospelá, ktorá pomáha prestať všetko a milovať všetkých, píše Vácha.

Tiež nájdete úvahy o tom, prečo sa podľa neho ateisti mylia a kde sú ich slabiny v nahliadaní na kresťanstvo. Také výstižné odpovede som už dávno nepočula.

Na záver niečo o hľadaní Božej vôle pre nás život a o tom, ktorá cirkev má či nemá pravdu. Ak sa dokážete povznieť nad to, že autorom je rímskokatolícky knaz a že sem-tam v texte nájdete slovo kostol, ruženec, zdravas, tak potom je to knižka, ktorá môže vašu cestu viery veľmi obohatiť.

Autor totiž píše viac všeobecne ako konkrétnie z pohľadu katolíka. Atribúty katolíckej viery nie sú prítomné tak často, akoby človek čakal, a text je písaný tak, že si tam bez problémov dosadíte svoju kresťanskú denominačnú realitu.

Rachel Orvošová

Autor: Marek Vácha;
Názov: **Modlitba argentinských nocí;**
Vydavateľ: Cesta; Brno, strán 175,
ISBN 978-80-7295-206-9

Víkendy pro manželské páry
... na cestě k lepšímu

Program modul 1

Intimita – důvěrní přátelé

Emocionální potřeby

Když pohár přeteče

Uzdravení zranění

Odpocinek

Víkend proběhne v krásném prostředí Moravského krasu v hotelu Skalní Mlýn***

Možnost aktivního relaxu v okolí

Cas vyhrazeny jen pro Vás dva

Nová inspirace pro Váš vztah

Zádné veřejné sdílení

Bližší informace a přihlášky:
Odbor pro manželství a rodinu BJB v ČR
sabina@zitny.cz, 777 878 940
www.radispolu.cz

Cena 4.500 Kč
pro pár za víkend

Víkend je možno absolvovat
pouze bez dětí

Termín víkendu:
7.–9. 6. 2019

Konferencia seniorov v táborovom duchu
Streda 25.9. 2019 - 28.9.2019 Sobota

**Srdečne pozývame staršiu generáciu
bratov a sestier BJB
zo Slovenska a Čiech**

TÉMA - ČAS POČÚVAŤ

**Chata Komenského - kresťanské rekreačné a konferenčné centrum
Račková dolina 1443, 032 42 Pribylina - info@rackova.sk**

CENA 80 €: ubytovanie v izbách hotelového typu s plnou penziou

Konferencia seniorov - inzeracia V. Malý

JEDNOHO DNE BUDU DOMA

Teresa Smith

*Jako by moje kůže nepasovala na těle,
ale já si právě uvědomil, že se cítím jako cizinec
na místě, kterému jsem vždy říkal domov.*

Pak jsem ale uslyšel Tvůj hlas.

Jakoby se najednou rozžehlo světlo

a já prostě věděl,

že to je to místo, na které patřím.

*Jako bych se s někým právě setkal,
ale znal ho již po dlouhé věky.*

*Každou čárku, každý rys,
každou zvláštnost.*

*Všechny rozpaky jakoby se
najednou rozpustily někam pryč.*

*Každá bolest, každé ponížení,
každý pocit nenaplnění.*

*Bylo to, jako kdyby se někdo
dostal do mého nejzazšího místa vém srdci
a našel tam to, po čem jsem tak toužil:*

Můj domov!

*Bylo to, jakoby každý dětský sen,
každý pocit ryzosti,
každá dobrá vzpomínka, každá naděje
byla slyšena ve Tvých slovech.*

Bylo to, jako bych Tě již znal.

Ty jsi popisoval můj domov,

Ty jsi znal můj domov.

Jednoho dne budu doma